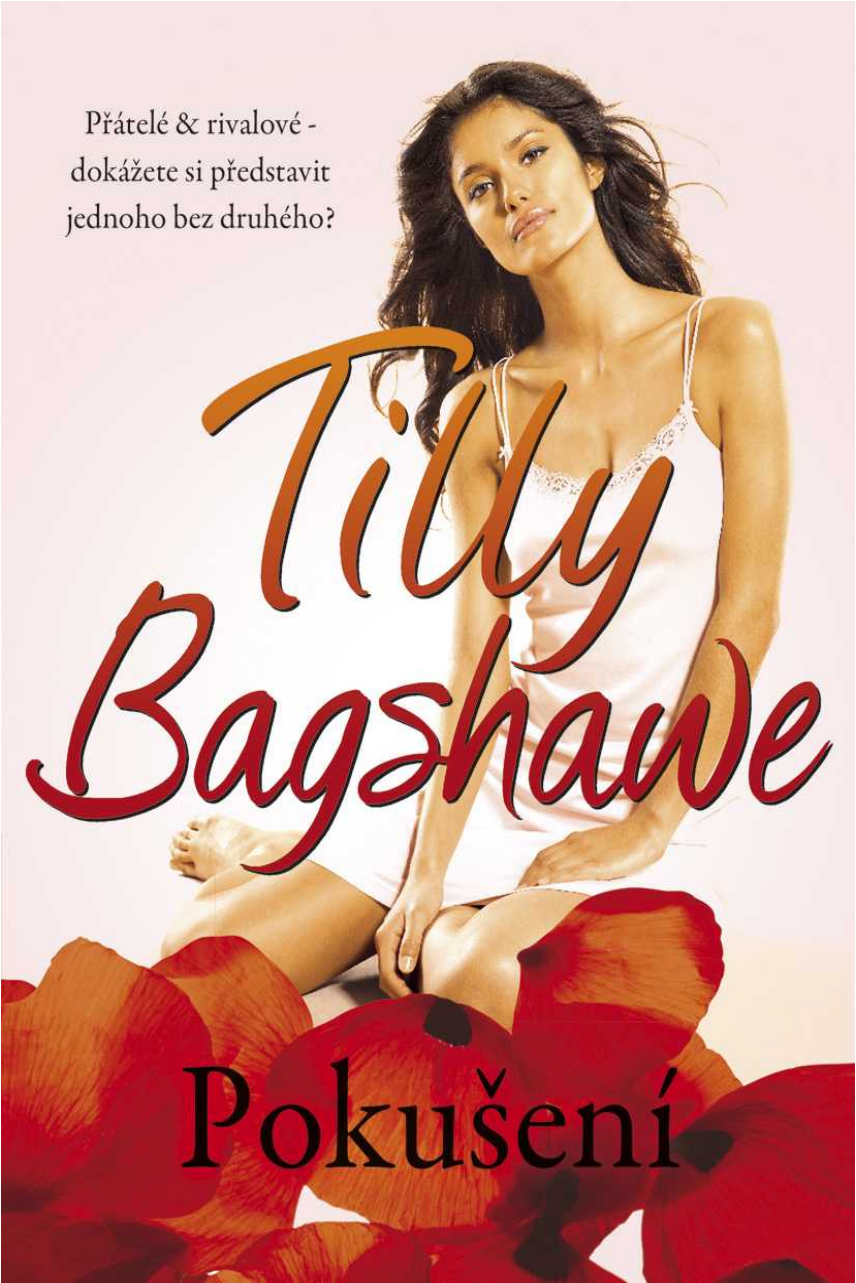

Přátelé & rivalové -
dokážete si představit
jednoho bez druhého?

Tilly Bagshawe

Pokušení

Pokušení

Tilly
Bagshawe

Pokušení

Přeložila Ivana Nuhličková

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Tilly Bagshawe

All rights reserved.

Z anglického originálu *Friends and Rivals*

(Published by HarperCollinsPublishers, Great Britain, 2012)

přeložila © 2013 Ivana Nuhlíčková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619076

Mým dětem:
Stefi, Zacovi, Theovi a Summer.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji své redaktorce Sarah Ritherdonové a celému nakladatelství HarperCollins za podporu, talent, usilovnou práci a ochotu posunovat termíny podle toho, kdy se má narodit další malý Bagshawe. Děkuji také svým agentům Timu Glisterovi a Lukeu Janklowovi, Kirsty Gordonové, Claire Dippelové a všem z agentury Janklow & Nesbit. Také naší chůvě a drahé přítelkyni Vasile Cozmiciové, která se stará o mé děti, když píšu. Bez tebe by žádné knihy nebyly.

Velký dík patří i mé rodině, především manželovi Robinovi, díky němuž je můj život jedno velké dobrodružství. Po šestnácti letech a čtyřech dětech jsi pro mě stále vším. Když si vzpomenu, jak nám tvrdili, že nám to nevydrží... Miluju tě.

T. B.

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ KAPITOLA

Catriona Charlesová vtáhla co nejvíc břicho a zabrala za zip sametových bordó šatů. Když si je před čtyřmi týdny v Oxfordu kupovala, padly jí dokonale, ale teď se zdálo, že jí všude něco překypuje jako těsto z mísy. Zítra už určitě začne s dietou. Žádné sušenky ani sýr a na měsíc přestane s pitím. No, možná ne na celý měsíc, dva týdny by snad stačily.

„Můžu ti pomoci? Dvě ruce jsou lepší než jedna.“

Za Catrionou se objevil její manžel Ivan, s nímž žila už patnáct let. Přitáhl obě strany zipu k sobě, vyjel jezdcem nahoru a zasunul háček do očka.

„A je to.“ Vítězoslavně se usmál. „Moc ti to sluší.“

Měl pravdu. Se záplavou medově blond vlasů, plnými smyslnými rty a inteligentními očima, ani nemluvě o ňadrech, za jaká by dala život spousta daleko mladších dívek, byla Catriona Charlesová i v osmatřiceti stále velice přitažlivá. Pravdou je, že po dvou dětech, díky náklonnosti k ginu s tonikem a sýru na toastu a odporu k jakékoli podobě tělesného cvičení její postava v posledních letech rozkvetla poněkud *příliš*. Bylo fér přiznat, že Catriona vypadá lépe ve večerních šatech než v bikinách. Mužům ale připadaly její plné tvary a nenucený vzhled, jako by právě vstala z postele, vzrušující a nechápali, proč se kvůli tomu tak podceňuje.

„Vážně?“ vydechla. „Jsi si jistý, že nevypadám jako kus těsta nacpaného do láhve od vína?“

Ivan se zasmál a políbil ji zezadu na krk. „Hm. Těsto na sušenky a cabernet. Dvě z mých nejoblíbenějších věcí. A tohle jsou další dvě.“ Stiskl jí ňadra. „Všechno nejlepší k mým narozeninám, co?“

Ten večer se konala oslava čtyřicátin Ivana Charlese, událost, která zabrala jeho manželce veškerý čas po předešlé tři měsíce. Jako spoluzakladatel a spolumajitel úspěšné hudební agentury Jester patřil Ivan Charles k mužům s nejlepšími kontakty v zábavním průmyslu. Měl tolik „přátel“, že kdyby se všichni sešli, vydalo by to na nový stát. Dokonce už v Oxfordu, kde se s Catrionou seznámili a kde Ivan potkal i svého obchodního partnera Jacka Messengera, byl známým bonvivánem, který nevynechal žádný večírek. Se vzhledem modela (tmavé vlasy, modré oči, opálená

postava veslaře) a výjimečným šarmem byl také vyhlášený sukničkář. Když kráčel k oltáři s Catrionou Farleyovou, zlomilo to stovky srdcí. Jejich manželství bylo sice občas bouřlivé, ale měli dvě skvělé děti a stále drželi spolu. Ivan si k tomu gratuloval. Mohl si pogratulovat i ke spoustě dalších věcí, na kterých ale vlastně neměl žádnou zásluhu. Pod inteligencí, charismatem a oslnivým chováním se skrýval velice arogantní člověk.

Pořád vypadá moc dobře, pomyslela si Catriona a dívala se, jak si její manžel zavazuje motýlka a odhrnuje smítko z klopy tmavého obleku. *Mám velké štěstí, že jsem provdaná právě za něho.*

Ivan se podíval na drahé omegy, dárek od jednoho z vděčných klientů. „Šest hodin, co kdybychom si dali ještě skleničku šampaňského, než se ty kobylinky sletí?“

„Děláš si legraci?“ ujistila se Catriona. V těsných šatech sotva dýchala. „Ještě musím rozmístit kartičky se jmény, barmani mají problém, protože jim přivezli jenom polovinu šejkrů, a herna vypadá, jako by tam právě vybuchla bomba.“

„Kdo by chodil do herny?“ namítl Ivan rozumně. „No tak, Cat. Jednu skleničku.“

„Mamííí!“ Chodbou se rozlehl divoký křik. Catriona poznala, že je to její dvanáctiletá dcera Rosie. „Hector přidal do lahvičky se šamponem potravinařskou barvu. Do prdele, mám úplně modré vlasy! Takhle nemůžu vylézt!“

„Do prdele, přestaň klít,“ ozval se Ivan a vysloužil si od manželky nesouhlasný pohled. „Co je? Někdo jí to říct musí. Obě děti klejou jako námořníci.“

„To by mě zajímalo, po kom to mají!“

„Mamííí! Potřebuju tě! Hned teď!“

Catriona zvedla oči v sloup. Tohle bude skutečně velmi dlouhý večer.

Jack Messenger zabočil ve svém Bentley Continental ze silnice A40 na úzkou cestu směřující do Widfordu. Poprvé se dostal do téhle části světa ještě jako mladík, když získal Rhodesovo stipendium na Oxford, od té doby měl v jeho srdci zvláštní místo. Pro Jacka jako Američana představovala vrchovina Cotswolds něco jako zábavní park nebo Disneyho kreslený film. Starobylé kostely a domky, rozpadající se suché kamenné zídky, lákavé hostince a nádherné louky kolem říček s romantickými jmény evo-

kujícími starou Anglii: Leach, Churn, Dun, Windrush, Evenlode; ze všeho byl nadšený a stále to v něm probouzelo údiv.

Od té doby, kdy s Ivanem Charlesem, nejlepším kamarádem z nádher-
ných dob studií, založili agenturu Jester, žil Jack Messenger většinu svého
dospělého života v Los Angeles. Vedl tam kancelář agentury Jester, staral
se především o populární zpěváky, zatímco Ivan dohlížel na dění v Lon-
dýně. Jeho klienty byli převážně umělci z oboru klasické hudby, ačkoli
během posledních tří let se pokusil svou oblast zájmu rozšířit. V začátcích,
kdy firmu teprve budovali, Jack za kamarádem pravidelně jezdil. Spolu
s manželkou Sonyou si užili v londýnském domě Charlesových spoustu
povedených večírků, tehdy bydleli Ivan s Catrionou v Battersea. Jack
vzpomínal na ty jejich večery moc rád: Catriona byla skvělá hostitelka, Ivan
sypal jednu anekdotu za druhou, dokud Sonyu nebolelo smíchy břicho.

Od té doby se ale hodně změnilo.

Jackova milovaná manželka Sonya zemřela před třemi lety na rakovinu
prsů. Pro Jacka s ní odešla i radost ze života. Po třech měsících, které pro-
plakal v posteli, nakonec jednou ráno vstal a vydal se do práce. Od té doby
byl k zastížení výhradně u svého stolu v agentuře. I americký prezident
měl víc volného času než Jack Messenger, jehož workoholické zvyky byly
v oboru proslulé. Byl přesným opakem svého obchodního partnera Ivana
Charlese.

Obecně panoval názor, že Jack a Ivan se odcizili, ale ve skutečnosti byli
ti dva odjakživa velice odlišní. Bylo zvláštní, že se právě oni dva spřátelili.
Už jako mladík působil Jack Messenger vážně a rozumně. Jeho přezdívka
na koleji Balliol byla Orel Sam podle typicky americké postavy ze seriálu
The Muppet Show. Byl sice pohledný (světlovlasý, vysoký, měl vzprímené,
téměř vojenské držení těla), ale u dívek takový úspěch jako Ivan nikdy
neměl. Většina spolužáků ho považovala za arogantního a povýšeného.
Ve skutečnosti měl Jack k něčemu takovému hodně daleko. Byl stydlivý;
to ale vědělo jen několik nejbližších přátel, jako Catriona a Ivan. A samo-
zřejmě Sonya. Jackova žena dokázala udělat s jeho sebevědomím divy,
podporovala jeho svérázný smysl pro humor, povzbuzovala ho, aby se na
veřejnosti choval otevřeněji a uvolněněji. Jack Messenger byl v manželství
šťastný. Když jeho manželka žila, rozkvétal jako rostlinka na slunci. Její smrt
ale všechno zničila. Smutkem ochromený Jack se stáhl ještě hlouběji do
své ulity. Dokonce i staří přátelé měli hodně práce, aby k němu pronikli.

Catriona se nepřestávala snažit, zvala ho na rodinné dovolené (Jack byl kmotrem jejich syna Hectora), zvala ho i na Vánoce.

Mezitím, po několika měsících upřímného soucitu, začínal mít Ivan partnerovy náladovosti plné zuby. „Chápu, že je smutný,“ stěžoval si Catrioně. „Vím, jak moc Sonyu miloval. Ale v práci je tak panovačný, že mě to přivádí k šílenství. Pořád mi dýchá na krk kvůli účtům, novým projektům, pořád tvrdí, že musím trávit v kanceláři víc času. Ale zatraceně, to je moje kancelář! A proč bych tam měl pořád trčet? To mi vážně není jasné. Jenom proto, že pro něho je práce berličkou, která mu umožňuje přežít, nebude nám ostatním kázat.“

Tohle byla ale hodně upravená verze Jackových pracovních pŕetek s Ivanem. Agentura Jester byla stále úspěšnější a Ivan se choval stále arogantněji, byl líný a nepříjemný. Často se zmiňoval přátelům, že londýnská kancelář funguje samostatně. Pravda byla taková, že devadesát procent práce odváděli špatně placení zaměstnanci, zatímco Ivan si užíval v jižní Francii. A to ještě nebylo to nejhorší. Když byl teď bohatý, prodal dům v Battersea a koupil Rookery, idylické alžbětinské sídlo ve Windrush Valley, které zahrnovalo i stáje, holubníky, pávy a čtyři sta let staré bludiště. Pro Catrionu to byl dům snů a pobývala tam s dětmi neustále, Ivan přespával v malém staromládeneckém bytě v londýnské čtvrti Belgravia, kde jeho postelí prošel zástup mladých stážistek z agentury, ale i slušné množství pohledných klientek. Jack byl hrozně naštvaný.

„Sakra, vždyť je to neprofesionální.“

„Nesmysl,“ odsekl Ivan. „Chci mít s klienty co nejužší vztahy, nic víc. A je důležité mít dobrý přehled o zaměstnancích.“

„Tohle není vtipné,“ utrl se na něho Jack. „A co chudinka Catriona? Kdyby se to dozvěděla, zlomí jí to srdce.“

Ivanovi ztvrdl hlas. „Ano, ale ona to neví. A pokud budeš držet jazyk za zuby, není důvod, proč by se to měla dozvědět. Podívej,“ dodal, „Catrionu miluju, jasný? Ale je to složitý. Když si mě brala, věděla, že nejsem svatej. V naší práci existuje spousta pokušení.“

„Kecy,“ namítl Jack rázně. „Já taky nespím s každou sekretářkou nebo hvězdičkou, která mi v Los Angeles projde dveřmi.“

„Ale možná bys měl,“ poznamenal Ivan podrážděně. „Kdyby sis pořádně zašukal, možná by ti to zlepšilo náladu, takhle jsi nesnesitelněj.“

To, že usluješ o prohlášení za svatýho, ještě neznamená, že totéž musíme dělat i my ostatní. Kdybych potřeboval poradit, řeknu ti o tom.“

Tenhle rozhovor vedli před rokem. Zdálo se, že od té doby se Ivanova krize středního věku, pokud se to tak dalo nazvat, zklidnila. Jeho pracovní vztahy s Jackem se upravily, ale bezstarostné přátelství z dávných dob bylo pryč. Catriona zvala Jacka na bezpočet večírků a jiných událostí, ale téměř ze všech se mu podařilo vykrotit. Vymluvil se na práci nebo na dlouhý let z LA do Londýna. Ale čtyřicáté narozeniny Ivana Charlese budou největší událostí v zábavním průmyslu v posledních deseti letech, alespoň v Anglii. Tentokrát Jack nemohl uniknout, aniž by to vzbudilo úvahy o tom, jestli je v agentuře všechno v pořádku. To bylo to poslední, o co Jack stál.

Jackmile se jeho bentley zanořil dolů do údolí, Jack zaslechl, jak se teplým večerním vzduchem nese dunění hudby. Bylo teprve osm, venku ještě světlo, ale zdálo se, že večírek už běží na plné obrátky. Do Rookery se přijíždělo po dlouhé klikaté příjezdové cestě, na niž člověk vjel starou, lišejníkem porostlou kamennou branou. Jack už v domě samozřejmě byl, ale zapomněl, jak je sídlo s upravenými zahradami, vitrážovými okny a fasádou porostlou vistárií nádherné. Catriona měla přirozený talent vytvořit útulný domov, ale dnes vypadal dům ještě lépe – ze stromů visely ve skleněných nádobkách svíčky, dřevěné stoly venku pokrývaly barevné ubrusy, na každém stál džbán s lučním kvítím.

Parkoviště už bylo plné. Jack zastavil se svým bentleym vedle špinavého land roveru a vykročil k domu. Ještě neprošel halou, když do něho narazila krásná opilá asijská dívka, hihňala se a doslova se mu vrhla do náruče.

„Jsem dáma v nesnážích!“ blekotala. „Rozbil se mi zip. Můžeš mi to pomoci spravit? Ivan říkal, že mi nepomůže.“

Něco s jejími šaty skutečně bylo. Byly jen o málo větší než kapesník, kousek červeného hedvábí, ale zdálo se, že nedrží na dívčině drobounké postavě a odhalují víc, než chtěl Jack vidět.

„Joyce!“ ozval se ze dveří do salonu Ivan. Jack vzhlédl a uviděl svého společníka, který se usmíval jako mlsný kocour. „Pusť pana Messengera, miláčku, děšíš ho.“

Asiatka pustila Jacka a dovrávorala k Ivanovi, který ji objal kolem úzkého pasu. Jack se jí zadíval do tváře. Dobrý bože. Byla to Joyce Wuová, houslová virtuoska, jedna z nejúspěšnějších interpretek klasické hudby, kterou agentura Jester zastupovala. Proslula svojí nevídanou disciplínou a sou-

středěním, přestože jí bylo teprve devatenáct. Na fotografiích ji představovali jako vážnou mladou ženu, obvykle oblečenou v halence a dlouhé sukni, která svírá stradivárky. Bylo opravdu těžké spojit si tamto děvče s *tímble*, které se opilecky snažilo zakrýt si alespoň jedno ňadro, zatímco Ivan projížděl prsty její hedvábné černé vlasy.

„Rád tě vidím, Jacku. Můžu ti nabídnout skleničku?“ Ivan zastavil kolemjdoucího číšníka s táčem plným koktejlů.

„Dám si dietní kolu, prosím.“

„Ne, nedáš. Tohle je večírek,“ namítl Ivan a vrazil Jackovi do ruky něco barevného s paraplíčkem. Než stačil Jack cokoli namítnout, vrhly se na něho obě Ivanovy děti, poskakovaly a pištěly jako štěňata. Dvanáctileté Rosie to ve večerních šatech Monsoon a s namodralými vlasy moc slušelo, vypadala skoro dospěle. Ale její mladší bratr Hector, který byl Jackovým kmotřencem, byl v jedenácti ještě hodně dětský. Vzhledem se velice podobal svému otci – měl tmavé vlasy, byl velice hezký a v očích měl stejnou uličnickou jiskru. Povahou ale Jackovi vždycky připomínal spíš Catrionu. Zdrženlivý, mírný, velice milý.

„Přivezls mi nějaký dárek?“ zeptal se Jacka bezostyšně.

Jack se usmál. „Možná. Řekl bych, že to závisí na tom, jak ses poslední dobou choval. Myslíš, že si dárek zasloužíš?“

„Choval se ohavně,“ prohodil Ivan, pustil Joyce Wuovou a chytil syna láskyplně za paži. „Vyhodili ho ze St Wilfred's. Catriona je s rozumem v koncích.“

„Ale získal jsem zelený pás v karate,“ namítl Hector vesele. „Stejně vím, žeš mi nějaký dárek přivezl, protože to tak děláš vždycky. Je to iPad 2?“

„I kdyby byl, zabavuju ho,“ řekl Ivan a postrkoval obě děti směrem k herně, kde mládež sledovala filmy a cpala se chipsy. „A teď utíkej, ano? Potřebuju, aby si strýček Jack promluvil s několika lidmi.“

Ivan vedl Jacka plným salonem, každých několik vteřin se zastavili, aby ho představil nějakému novému klientovi a připomněl mu jména těch starých. Místnost sama o sobě byla nádherná, dýchala z ní stará Anglie. Stěny byly obložené původním tmavým dubem, který po staletích získal bohatý lesk, honosný krb postavený z hrubě opracovaného místního kamene byl tak velký, že by v něm mohla stát vzpřímená žena. V zimě v něm ve dne v noci praskala obrovská polena. Dnes bylo ale topeniště čistě vymetené a uvnitř stálo obrovské aranžmá z bílých květin: růží, lilí

a frézií, které voněly tak omamně, že kdyby kolem letěla včela, určitě by omdlela. Nad krbem, kde by člověk očekával velké zrcadlo nebo olejomalbu někoho z významných předků, visela jedna z Catrioniných fotografií. Byla skvělou amatérskou fotografkou, její specialitou byly portréty, ale tohle byla krajina, snímek Windrush Valley v zimě. Jackovi to připomínalo kouzelný les z Narnie; nádherná čarovná zasněžená krajina příliš zvláštní na to, aby byla skutečná. Mnohokrát nabízel, že si tu fotografii koupí, ale ani Ivan, ani Catriona se jí nechtěli vzdát.

„Joyce Wuová mi před chvílí připadala trochu mimo,“ zašeptal Jack Ivanovi, když se prodírali k baru. „Je všechno v pořádku?“

„Joyce v pořádku je,“ ujistil ho Ivan. „Vlastně se jí vede víc než dobře. Společnost Polygram jí právě nabídla skvělou smlouvu na dvojalbum.“

„To jsem neměl na mysli. Zajímá mě, jak se vypořádává se slávou, jak zvládá ten tlak? Je ještě velice mladá.“

Ivan položil dlaň Jackovi na paži. „Jacku, vážně je v naprostém pořádku. Přesně jak jsi řekl, je ještě mladá. Řádí na večírku, to je všechno. Říká se tomu dobře se bavit. Možná bys to měl taky někdy zkusit.“

Vyšli na kamennou terasu. Začalo se stmívat, pohled na zahrady, louky a řeku za nimi byl úchvatný. Jack popíjel svůj koktejl a vychutnával si tu krásu. *Ivan má pravdu. Jsem na večírku. Měl bych se trochu uvolnit.*

„Když už mluvíme o nevázaných klientech,“ prohodil Ivan, „jak se vede Kendall?“

Jack cítil, jak se mu tělo opět napjalo. Kednall Bryceová, třiatdvacetiletá popová zpěvačka s tělem Kim Kardashianové a hlasem Arethy Franklinové, byla zřejmě nejslavnější klientkou agentury Jester. Byla také osobní chráněnkou Jacka Messengera, ale on o ní obvykle uvažoval jako o kříži, který musí nést.

„Kendall je Kendall. Není to s ní jednoduché.“

„Bere něco?“ zeptal se Ivan věcně. Kendalliny problémy s kokainem byly zdokumentované stejně dobře jako její milostný život. V hloubi duše to ale byla moc hodná holka, Jack ji měl rád. Jenomže byla zatraceně nespolehlivá.

„Ne. Každý týden jí nechávám dělat testy. Ví, že kdyby k tomu znovu sklouzla, zůstane bez peněz. Vlastně jsem si o tom chtěl s tebou promluvit. Potřebuju, aby ses postaral o testy na drogy, zatímco bude v Londýně. Každý pátek bez výjimky. A má také zakázáno pít.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ivan. Řekl to ale s nonšalancí, která Jacka nenechávala klidným. Kendall měla během následujících tří týdnů odehrát v Británii šest koncertů. V Jackovi to vyvolávalo obavy, ale zároveň cítil i úlevu. Úlevu proto, že ho čekaly tři týdny, kdy si nebude muset hrát na zlého policistu. Hlídat Kendall Bryceovou a její způsob života bylo zaměstnání na plný úvazek. Obavy měl z toho, že nebude mít žádný vliv na to, co dívka podnikne, jakmile ji spustí z očí.

„Jacku!“ Přes trávník k nim běžela Catriona Charlesová, obličej zarudlý štěstím, z účesu se jí na všechny strany draly kadeře blond vlasů. Jackovi se na chvíli vybavilo, jak Catriona pobíhala v Oxfordu bosa po nádvoří Magdaleniny koleje ten večer, kdy se konal ples. Kromě několika vrásek kolem očí a pár kil navíc se vůbec nezměnila. „Tys to stihl!“

„Samozřejmě že jsem to stihl. Tohle bych si nenechal ujít ani za nic,“ lhal Jack.

„Mluvíme o práci,“ řekl Ivan a vyměnil si prázdnou sklenku za plnou. „Probíráme naše nejproblémovější klienty.“

„No, doufám, že nebudete nudní a nehodláte se bavit o práci celý večer,“ pronesla Catriona odhodlaně a vzala Jacka za ruku. „Pojď, je tady spousta starých známých.“

Starými známými myslela přátele z Oxfordu. Ukázalo se, že staří je poměrně výstižné slovo. Jack si uvědomil, že si snad hodinu potřásá rukama s obtloustými plešatějícími muži, ani jednoho by nepoznal, kdyby mu Catriona nenapověděla jméno. Bylo to skličující.

„Nějak jsme zestárlí,“ prohodil ke Catrioně, jakmile na chvíli osaměli. „Jamie Grayson vypadá tak starý jako ty kopce kolem.“

„Chudák Jamie,“ zamračila se Catriona. „Má za sebou náročný rok, měl spoustu starostí s rozvodem. Každopádně ty jsi nezestárnul. Oba s Ivanem vypadáte nechutně mladí a pohlední.“

Jack se zasmál. „Ivan možná, ale já ne. Jak to s ním vlastně vypadá? A jak to zvládáte vy dva?“

„Všechno je v pořádku.“ Catriona se usmála a doufala, že to nevypadá strojeně. Jack byl příliš taktní na to, aby to vyslovil, ale ona dobře chápala význam jeho otázky, *jak to oni dva zvládají*. Asi před pěti lety zjistila, že Ivan má románek s jednou z dívek z agentury. Okamžitě to ukončil a zdálo se, že se upřímně kaje. Ale po roce ho přistihla znovu. Od té doby to ale bylo o mnoho lepší. Když Ivan zůstal v Londýně, každý večer volal,

aby jí popřál dobrou noc a ujistil ji, že je sám. Začal docházet na terapii a i s Catrionou mluvil daleko otevřeněji o své vnitřní nejistotě. Čtyřicítka ho sice trochu vykojila, ale místo toho, aby si dodával sebevědomí dalším románkem, začal trávit více času s dětmi, především s Hectorem, který k otci vzhlížel jako k bohu.

„Myslím, že Ivan konečně dospívá,“ řekla Catriona. Z nějakého důvodu cítila potřebu své sdělení, že všechno zvládají, trochu rozvést. „Nemyslím to špatně. Jen že se potýká se svým věkem a se změnami v našem životě. Vypadá teď ale daleko klidnější a sebejistější.“

„Kdo je sebejistější?“

Vedle nich se objevila hezká Američanka v beztvarych černých šatech od Ali Hewsonové. Jackovi zatrnulo srdce. „Ahoj, Stello.“

Stella Bayleyová byla manželkou Bretta Bayleyho, sólového kytaristy známé skupiny Blitz. Brett a jeho spoluhráči byli Jackovými klienty v Los Angeles, ale teď jsou v polovině evropského turné, takže Brett a Stella se přechodně usadili v Londýně. Brett byl hubený jako tyčka, ale ego měl obrovské, a pokud bylo možné věřit řečem, stejně velké měl i přirození. Jeho manželka o Brettových aférkách nevěděla, ale smířila se s tím, že věčně není doma, a veškerý volný čas věnovala tomu, aby se stala oddanou a neúnavnou ekologickou aktivistkou. Její blog *Stellin svět*, kde udílela masám rady ohledně životního stylu a rodičovství, byl velice oblíbený. Bylo to nepochopitelné, protože každý, kdo se s ní setkal, věděl, že o všechno v jejím životě se starají její k smrti unavení zaměstnanci, že má asi tolik mateřského instinktu jako slupka od banánu.

„Jak se ti líbí v Anglii?“ zeptal se Jack zdvořile. „Už jste se zabydleli?“

„Zabydleli?“ Stella se zasmála svým typickým zvonivým smíchem.

„Pokud chceš říkat zabydlení životu se stěhovacími krabicemi, potom ano. Nedávno přiběhla Miley a dožadovala se: ‚Mami, mami, mohly bychom si udělat piknik?‘ Venku samozřejmě přšelo, takže jsem vzala nějaká prostěradla a přehodila je přes ty zatracené bedny, jako bychom měly takový malý stan. Chápete? A udělaly jsme si *piknik uvnitř*. Bylo to nádherné! Pár rýžových koláčků s rozinkami, které vypadaly jako usměvavé obličejky. Dala jsem to na svůj blog a mí čtenáři byli unešení z toho, jaká je to nádhera. Miluju Anglii! Miluju ten déšť! Měli byste slyšet přízvuk naší Miley. Přisahám, že mluví jako princezna Diana, vid', Catriono?“

„No...,“ začala Catriona. Miley Bayleyovou viděla jen jednou. Pokud si

vzpomínala, tříletá holčička sotva promluvila, ale když něco řekla, znělo to, jako kdyby se Mickey Mouse nadýchal hélia.

Stella ale vrněla dál. „Vždycky říkám svým čtenářům, že užít si zábavu s dětmi neznamená utratit spoustu peněz. Brett i já máme rádi prosté věci.“ Prohrábla si nákladně prosvětlenou záplavu blond vlasů a při úsměvu odhalila nové porcelánové fazety. „Ale to už by o mně stačilo. Přišla jsem říct Catrioně o novém skvělém osobním trenérovi, kterého jsem našla. Jmenuje se Morten. Sídlí v Primrose Hill, ale má spoustu klientek i na venkově. Morten ti pomůže zbavit se těch přebytečných kil dřív, než bys řekla švec. Dám ti jeho číslo.“

Vzápětí Stella odplula, aby nabídla svá moudra Nedu Williamsovi, slavnému tenorovi, který bydlel nedaleko a patřil mezi další klienty agentury Jester. Při pohledu na paniku v jeho očích, když se k němu Stella přiblížila, se zasmál i Jack Messenger.

„Možná bych si nějakého trenéra pořídit měla,“ povzddechla si Catriona, pohlédla na ňadra deroucí se ze šatů a popotáhla si živůtek.

„A zničila tak nejkrásnější prsa v Anglii? To se vůbec neopovažuj,“ řekl Jack a políbil ji na tvář. Nejradši by Stellu Bayleyovou uškrtlil. „Nic se sebou nedělej, Cat. Zvlášť ne na radu téhle směšné ženské.“

„Myslí to dobře.“

„Je příšerná. A ty nádherná.“

Říká tak hezké věci, pomyslela si Catriona a dívala se za ním, jak se vrací zpátky do domu. Doufala, že si s Ivanem všechno vyjasní.

Uvnitř si Jack najednou uvědomil, že má hrozný hlad. Nevšiml si stříbrných podnosů s lívanečky s kaviárem a jednohubkami, ale zamířil rovnou do kuchyně, namazal si velký sendvič burákovým máslem a zapil to dvěma šálky čaje. Ignoroval pohledy, kterými ho provrtával personál. Kuchyň v Rookery byla krásná útulná místnost, které dominoval růžový sporák Aga se šesti troubami a starý dřevěný stůl, který vypadal, že se nepohnul už několik set let. Většinu místa na stěnách pokrývaly výkresy Hectora a Rosie, zbytek zabraly rodinné fotografie, všechny pořízené Cat. Hector jako miminko, baculatou tvářičku měl ušmudlanou od čokoládového dortu. Rosie v sedmi letech na svém prvním poníkově odhalovala při úsměvu mezeru po vypadlém zubu a v ruce hrdě držela rosetu za vítězství. Jack se styděl, že Ivanovi závidí. Se Sonyou děti nikdy neměli, ačkoli po nich oba toužili. Sonya právě absolvovala první kolo umělého oplodnění,

když jí chudince diagnostikovali rakovinu. *Jsem na Ivana nepříjemný, protože žárím? Protože on má rodinu a já ne?* Byly to zneklidňující úvahy.

Odsunul je do pozadí a vydal se nahoru najít toaletu. U té dolní byla obrovská fronta a čaj udělal s jeho měchýřem své. V Rookery byla dvě schodiště: velké mahagonové, které vedlo k hlavním ložnicím a dnes bylo osvětlené jednoduchými bílými svíčkami, vyzdobené květinami a zelení ze zahrady; potom tu bylo zadní schodiště pro služebnictvo, které bylo strmé a úzké, ústilo do dlouhé chodby a po stranách vedly dveře do malých pokojíků. Jack si vzpomněl, že na konci téhle chodby je toaleta pro hosty, proto vykročil po zadním schodišti. Otevřel dveře a zůstal jako přimražený.

„Ježíši!“

U vany stál Ivan s kalhotami spuštěnými ke kotníkům. Joyce Wuová se opírala o vanu a sténala, jak do ní zezadu pronikal. Přirážel tak prudce, že se při každém pohybu jeho boků její drobná ňadra zhoupla. Dívka měla v očích typický rozostřený pohled. Samozřejmě, když se Jack podíval na umyvadlo, uviděl na něm zbytky bílého prášku.

Ivanu Charlesovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že je někdo vyrušil. Joyce, která v tu chvíli byla ve svém vlastním světě, to trvalo ještě déle, ta si Jacka všimla až ve chvíli, kdy se Ivan přestal pohybovat. Otevřela ústa, aby vykřikla, ale Ivan se natáhl a ústa jí zakryl dlaní.

„Ale no tak, miláčku, další diváky nepotřebujeme, jeden úplně stačí.“

Joyce rozechvěle sebrala z podlahy rudé šaty a přidržela si je na nahém těle. Jack Messenger držel dveře koupelny otevřené. „Běž domů,“ vybídl ji tiše.

Joyce s pláčem vyběhla na chodbu. Ivan se tvářil, že ho situace nevyvedla z míry. Zapnul si kalhoty, upravoval si vlasy a mokrým hadříkem zbavoval tvář i límeček stop po rtěnce.

Jack promluvil jako první. „Zešlel jsi?“

„Nevím,“ prohodil Ivan. „Co myslíš ty?“

„Vždyť sem mohl kdokoli přijít!“

„To je pravda. Ale přišel jsi sem ty, ne, Jacku? Připomínáš starého správce koleje, který prochází ložnice a hledá hříšníky. Světe, div se, přistihl jsi mě.“ Natáhl ruce s předstíranou pokorou. „No tak, do toho, vytáhni hůl. Jsem na to zvyklý.“

Jackovi se sevřel žaludek. „Tobě to připadá zábavné?“

„No, řekněme to tak, že mi to nepřipadá tragické,“ odsekl Ivan. „Dobře, no tak jsem zlobivý kluk. Ale nikdo o tom neví, tak se vlastně nic nestalo.“

„Nestalo?“ utrl se na něho Jack. „Vždyť je to klientka!“

„No a co?“

„Je strašně mladá!“

„Tak strašné to není,“ namítl Ivan, otřel zbytky kokainu a potom si dal hlt z láhve ústní vody a odplivl do umývadla. „Mám narozeniny a Joyce byla můj dárek. Proboha, netvař se tak našťavaně. Byla to jen jednorázovka, chápeš? Už se to znovu nestane. Jacku. Jacku!“

Ale Jack vyrazil chodbou a Ivanův křik nevnímal. Schodiště pro služebnictvo blokoval nějaký líbající se pár, takže zabočil doleva a doslova seběhl po velkém hlavním schodišti, jen aby už byl pryč. *Vůbec jsem sem neměl chodit.* Takhle to vypadá, když se Ivan polepší.

„Ach, tady jsi.“

Jack byl natolik ponořený do vlastních myšlenek, že téměř srazil Catrionu.

„Neodcházíš ještě, že ne?“ Bylo vidět, jak posmutněla. „Ještě nebyl ani ohňostroj. Na ten se musíš zdržet.“

„Promiň,“ zamumlal nepřesvědčivě. „Něco mi do toho přišlo. Musím se vrátit do Londýna.“

Zatracený Ivan, který ho zatahl do těch výmyslů. Teď tu Jack stojí a lže jedné ze svých nejlepších kamarádek.

Catriona se snažila projevit pochopení. „Aha. No, asi vážně musíš. Ale než odjedeš, chtěla jsem ti jen říct, že až dorazí Kendall, dohlédnu na ni. Jak víš, spousta Ivanových klientů tady bývá, když se potýkají s vyhořením, se stresem nebo s jinými problémy. Stal se z nás takový hotel zlomených srdcí, víš?“ Zasmála se. „Pochybuji, že slečna Bryceová by se dokázala v sobotu večer ve Widfordu dostat do nějakých problémů.“

„Děkuju ti. Opravdu. Moc to pro mě znamená.“ Jack upřel na Catrionu pohled, potom ji pevně objal a stiskl ji tak, jako by ji už nikdy nechtěl pustit. „Jsi skvělá žena, Catriono Charlesová. Ivan si tě nezaslouží.“

Catriona se zasmála. „Tebe si asi taky nezaslouží, Jacku. Je mi jasné, že není jednoduché s ním spolupracovat. Ale nevzdávej to. Kvůli mně.“

Když Jack Messenger o půl hodiny později spěchal zpátky do Londýna, cítil se mizerně jako už dlouho ne. Kdykoli to vypadalo, že je Ivan z nejhoršího venku a vytvořil si nějaké zábrany, udělal něco tak otřesně hloupého a sobeckého, že se tomu nechtělo věřit.

Jack by se rád na Ivana vykašlal. Ale po patnácti letech spolupráce v agen-

tuře Jester byly jejich životy a zájmy nerozlučně propletené. Spolupracovat s Ivanem Charlesem bylo jako kráčet životem s bombou připevněnou na hrudi. Navenek okouzlující balíček byl plný nepředvídatelnosti a sobectví.

Když o tom tak přemýšlel, Ivan Charles měl hodně společného s dalším obrovským problémem v životě Jacka Messengera. Ale s úlevou si připomněl, že ta je v bezpečí v Brentwoodu v jeho domku pro hosty v péči odvykacího kouče, který na ni dohlíží čtyřiaadvacet hodin denně.

Dokonce ani Kendall Bryceová by se za takových okolností neměla dostat do žádného průšvihů.

DRUHÁ KAPITOLA

„Přidej! Proboha, v čem je problém? Proč pořád přestáváš?“

Kendall Bryceová se ohlédla přes rameno na zarudlého odvykacího kouče s viditelným pohrdáním. Neměli by být tihle lidé ve formě? Ten chlapík šuká jako nějaký děda.

„I s elektrickým kartáčkem na zuby to zvládnou rychleji. No tak, Kevine. Pusť se do toho!“

Kevin Dacre zavřel oči a snažil se vyvolat znovu sexuální vzrušení, které pocítil, když mu Kendall Bryceová, *ta* Kendall Bryceová, otevřela před půl hodinou jen v kalhotkách. Před půl hodinou měl pocit, že se udělá, ještě než si stačí stáhnout kalhoty. Teď, poté co se dožadovala bezpočtu nej-různějších poloh a peskovala ho za špatný výkon jako výcvikový seržant, toužil Kevin po jediném – aby mohl jít domů. A také po tom, aby se Kendall Bryceová nezmínila před jeho zaměstnavatelem Jackem Messengerm, co se ten večer stalo.

Nejhorší na tom bylo, že Jack ho varoval. „Bude se snažit o cokoli, aby se vás zbavila. Když bude chtít nějakou drogu nebo alkohol, nezastaví se před ničím, aby je získala. Nejspíš vám nabídne, že se s vámi vyspí, a rád bych zdůraznil, pane Dacre, že jejím nabídkám se jen velice těžko odolává.“

„Pracoval jsem s Charliem Sheenem, pane Messengere,“ namítl Kevin sebejistě. „Když dokážu udržet na uzdě jeho, jsem si jistý, že zvládnou i Kendall.“

Teď už byl ale Kevin Dacre poučený. Kendall Bryceovou nedokáže zvládnout nikdo. Ta holka je přírodním úkazem, nedá se jí odolat, stejně jako nelze zastavit tornádo nebo valící se řeku. A teď ho má v hrsti – doslova i v přeneseném smyslu slova. Kdyby se Messenger o tomhle doslechl, kdyby se o tom kdokoli doslechl, Kevin má po kariéře.

Nakonec se Kendall prohnula v zádech a s hlasitým zasténáním vyvrcholila. Kevin si oddechl. Vyklouzl z ní a zničeně padl na postel.

„Objednám pizzu,“ oznámila Kendall spokojeně. „Můžeme ji zapít několika láhvemi Jackova Mouton Rotschild, a pak si to dáme ještě jednou.“

Ještě jednou? Kevin zalapal po dechu. „Kendall, to nejde. Tohle bylo

hezké, ale oba víme, že se to nemělo stát. A taky nám je oběma jasné, že ti nedovolím pít.“

Dívka se hlasitě zasmála. „*Nedovolíš?* To se mi fakt líbí. Dobrej vtip. Mimochodem, nejsem alkoholik, mám si odvyknout od kokainu.“

„O to nejde,“ namítl Kevin. „Máš problém a právě teď se léčíš. Žádné návykové látky znamená skutečně *žádné* návykové látky. To přece sama dobře víš.“

Kendall přimhouřila oči. „Vím jen to, že půjdeš do domu a vypleníš kvůli mně Jackovy zásoby vína. Protože jestli to neuděláš, zvednu telefon a vyličím mu, jak úžasný sex jsme si právě užili.“

„Myslel jsem, že ti to připadalo příšerný.“

Kendall na něho upřela soucitný pohled. „Bylo to příšerný, Kevine. Chtěla jsem být jen milá. Ale víš, co se říká: učení dělá mistra. Tak jak to uděláme s tím pitím?“

Kendall Bryceová se proslavila jako velice mladičká díky reality show *Hollywood High*. Nebyla sice vysoká, ale měla dokonalou postavu, její tělo s křivkami pornohvězdy působilo svůdně. Měla téměř vosí pás, ňadra vynikala velikostí i tvarem, zadek měla pevný jako tanečnice. Ke slávě jí ale pomohl především obličej, jemná pleť ozářená zelenýma očima. Kendall Bryceová byla pěkný spratek, navíc velice rozmazlená. *Hollywood High* byl pořad o mladých lidech ze zábavního průmyslu, takže obě z těch vlastností byly nutným předpokladem. Kendall dokázala být také velice zábavná. Její trefné poznámky o kolegyních se rychle staly legendárními a všichni ji považovali za mladou a velice svůdnou obdobu Joan Riversové.

Co se ale v pořadu *Hollywood High* neobjevilo, byla hluboká šízravá nejistota a osamělost jejího osobního života. Kendalliným otcem byl producent Vernon Bryce. S její matkou se rozvedl, když bylo Kendall dvanáct, a od té doby viděl dceru všehovšudy třikrát. Dvakrát to bylo u soudu, jednou kvůli řízení pod vlivem návykové látky a podruhé za držení kokainu. Potřetí se viděli o jejich jednadvacátých narozeninách, kdy se Vernon objevil před kamerami s růžovým maserati převázaným mašlí a poznávací značkou Ken1, ale měl příliš málo času na to, aby se zdržel na večeri, protože prý spěchá za mladšími dětmi. Donny a Aiden byla dvojčata, která měl s novou manželkou, a nadevše je miloval.

Kendallina maminka Lorna byla příjemná hodná žena, ale o nevázaném

životě své dcery toho moc nevěděla, nebo věděla, ale byla příliš slabá na to, aby s tím cokoli podnikla. Pravdou bylo, že Lorna Bryceová se dcery bála. S mladšími dětmi Holly a Joem se dalo vyjít, Vernonův odchod je nepoznamenal tak jako Kendall. Právě v tom tkvěl problém – Kendall Bryceová byla odmalička tatínkova holčička.

Kendall skrývala svou bolest za výjimečným vzhledem a ostrým jazykem. Byla odhodlaná otci, který se na ni vykašlal, i zbytku světa dokázat své kvality. Úspěch v televizi byl jen začátek. Chtěla dosáhnout daleko víc. Toužila se stát celosvětově proslulou hvězdou. Chtěla se procházet na jevišti před plnými stadiony a slyšet diváky skandovat své jméno.

Jacka Messengera hodně překvapilo, že Kendall Bryceová umí zpívat. Její agent doslova obléhal kanceláře agentury Jester v Los Angeles na Beverly Glenn, dokud Jack neslíbil, že se s ní setká. Hvězdička z reality show, která chce natočit desku, *nebyla* středem zájmu jeho agentury. Navíc Kendall právě propustili z vězení za držení kokainu. To všechno považoval za zbytečné komplikace. Jenomže Kendallin agent byl vytrvalý, takže Jack jednoho pátečního odpoledne podlehl a svolil, že dívce věnuje pět minut. Měl v kanceláři piano. V mládí býval skvělým klavíristou, hráním se i teď uklidňoval a čistil si jím hlavu. Posadil se a začal hrát *Genie in a Bottle* od Christiny Aquilery, pro necvičenou vokalistku to byla velice náročná píseň. Kendall Bryceová ale nezkazila ani tón. Otevřela ústa a vypálila to téměř dokonale se silou a hloubkou zkušené gospelové zpěvačky. Její hlas se nesl Jackovou kanceláří jako aerodynamický třesk. Po patnácti letech v oboru Jacka Messengera jen tak něco nepřekvapilo. Ale Kendall Bryceové se to podařilo během dvou taktů.

Ta schůzka proběhla před dvěma lety. Od té doby se pod vedením agentury Jester stala Kendall Bryceová jednou z nejznámějších a nejlépe prodávaných amerických zpěvaček. Jenomže musela svůj život naprosto svěřit do péče Jacka Messengera. Odmítl s ní podepsat smlouvu, pokud se zcela nezbaví závislosti na kokainu a alkoholu, a trval na pravidelných testech. Musela začít chodit do posilovny, přestat vymetat večírky, pokud ji nedoprovázela někdo z agentury, a souhlasit, že nebude poskytovat žádná vyjádření tisku, pokud je Jack osobně neautorizuje. Po prvním uklouznutí, kdy jedno z pravidel porušila (vyfotili ji opilou na nepovoleném výletě do hotelu Chateau Marmont), ji Jack přinutil opustit její byt a přestěhovat se do domku pro hosty v Brentwoodu, dokud nebude druhé album nato-

čené. Není potřeba zmiňovat, že Kendall se proti tak drastickým omezením vzpouzela, ale nakonec se jim podřídila. Měla k tomu dva důvody.

Jednak si byla dobře vědoma, že Jack Messenger ji může nejen dostat na vrchol, ale také ji tam udržet.

Druhým důvodem bylo, že do něho byla vášnivě a zcela beznadějně zamilovaná.

Jack pro ni ztělesňoval všechno, v čem selhal její otec. Byl slušný, upřímný, loajální, milý a přísný. Neměla to s ním lehké, protože mu na ní záleželo, takže ačkoli se s ním neustále dohadovala a často mívala takový vztek, že se jí chtělo ječet, udeřit ho, nebo obojí, poprvé od jedenácti let se konečně cítila v bezpečí. Jack byl také prvním mužem, který byl zřejmě imunní vůči jejím tolik oslavovaným fyzickým půvabům. Od patnácti let Kendall využívala svůj vzhled k tomu, aby si zotročila muže, o které stála – kluky ve škole, učitele, producenty televizního pořadu. U Jacka Messengera se poprvé v životě setkala s nezájmem. Zpočátku předpokládala, že buď stále ještě truchlí po zesnulé manželce, nebo je utajený gay. Když se ale přestěhovala k němu, musela si přiznat, že ani jedno z toho není pravda. Jack měl přítelkyni Elizabeth, pohlednou ženu kolem třicítky, která byla naprostým opakem Kendall: klidná, nenápadná a skromná. Prostě dospělá. Jack se s ní nikdy neobjevoval na veřejnosti, ale Elizabeth zřejmě tenhle zjevný nedostatek oddanosti netrápil. Také si nestěžovala na to, že Jack nosí stále snubní prsten a každou sobotu odpoledne tráví u hrobu své manželky ve Forest Lawn. Pokud Jacka zajímají takové ženy, není divu, že si ho Kendall nezískala. Ale stále ji to trápilo.

Stejně jako u svého otce se Kendall snažila upoutat Jackovu pozornost tím, že se vyspala snad se všemi muži z agentury Jester, aby ho přiměla žárlit. Jenže stejně jako u otce jí ani u něho tahle strategie nevyšla. Poslední dobou vztahy mezi nimi hodně ochladly. Kendall, stravovaná touhou, frustrací a vztekem, začala znovu pít. Před dvěma týdny jí na Sunsetu dali dýchnout a znovu byla obviněna z řízení pod vlivem alkoholu. Už počtvrté. Měla štěstí, že unikla vězení. Jack se hrozně vztekal a odmítl ji vzít s sebou do Londýna na večírek Ivana Charlese, i když věděl, že o to moc stojí. Místo toho jí zavřel doma s odvykacím koučem.

Jednoho dne přijde na to, co má přímo pod nosem, pomyslela si Kendall hořce. Uvědomí si, že mě miluje; že já jsem ta, kdo mu pomůže zapomenout na Sonyu. Naučí se znovu milovat. Naučíme se to společně.

Do té doby ale neměla v úmyslu dopustit, aby ji Jack omezoval. Za pár týdnů se stejně vydá na sérii vystoupení do Londýna a nic jí nezabrání, aby si to skvěle užila. Mezitím ale nebude žít jako v klášteře jen proto, aby udělala Jackovi radost. Sex s odvykacím koučem nebyl sice nijak úchvatný, ale dokázala se Jacku Messengerovi vzepřít. A to za to stálo.

Následující den se Los Angeles probudilo do nádherného modrého dne bez mráčku. Lex Abrahams na sporáku chystal druhou konvici kávy. Lex málokdy spal více než čtyři až pět hodin, vždycky se budil před šestou. Jako fotograf trávil život na cestách, létal z jednoho kontinentu na druhý, podle toho, jak se přemísťovali jeho slavní klienti, takže už byl imunní vůči časovým posunům a únavě vůbec. Když teď pracoval pro Jacka Messengera jako fotograf agentury Jester, velice se mu to hodilo. Pokud člověku nevadila šílená pracovní doba, rozmazlené hvězdy a plat, z něhož sotva uhradil nájem a účty, bylo to povolání snů.

Lexovi nic z toho nevadilo. Focení představovalo jeho život, hudbu měl moc rád a Jack Messenger byl jedním z nejpříjemnějších a nejslušnějších lidí, s jakými se kdy setkal. Lex Abrahams se považoval za jednoho z nejšťastnějších osmadvacátníků na planetě.

Obzvláště dnes ráno. Dopoledne zajde za Kendall, aby jí ukázal fotky, které pořídili minulý týden na obal desky. Lex byl přesvědčený, že se skvěle povedly. Doufal, že tentokrát udělá na Kendall Bryceovou dojem. A Lex Abrahams moc dobře věděl, že to vůbec není jednoduché.

Nalil si silnou kávu do červeného plechového hrnečku, do něhož předtím nasypal čtyři lžičky cukru a velkou dávku práškové smetany, a vyšel na terasu. Časná rána tu měl velice rád. Terasa nebyla velká, vlastně to byl jen šterkem vysypaný dvorek se stolkem, dvěma křesílky a jedním pomerančovníkem, ale nádherně sem svítilo slunce a jeho hezký dvoupokojový byt byl díky tomu dvakrát tak velký. Na radu Kendall připevnil Lex na zadní stěnu terasy starožitné zrcadlo, takže zahrádka vypadala větší. Teď se zadíval na svůj odraz, ne snad z marnivosti, ale prostě proto, že tam to zrcadlo bylo, a spatřil to co vždycky: podsaditého, nijak vysokého žida s tmavými kudrnatými vlasy, dlouhým, ale ne odpudivým nosem a světle modrýma očima, které vypadaly, jako by si je vypůjčil od někoho jiného, někoho světlolasého a skandinávského původu... možná nějakého surfaře. Nebýt očí, Lex Abrahams by byl tím nejžidovštějším židem, jakého

zná. Ironií osudu vyrostl v rodině, pro kterou náboženství nebylo důležité, nejedl košer jídlo a synagogu zevnitř snad ani neznal. Přesto byl jako fotograf s výjimečným talentem zachytit osobitost a krásu lidské tváře rád, že má zapamatovatelný vzhled. Občas si přál, aby vypadal jako muži, na které děvčata jako Kendall Bryceová letí. Mohl by být vyšší, světlolasejší, s pravidelnějšími rysy. Ale jinak se Lex Abrahams cítil ve své kůži dobře a odráželo se to na jeho neměnné garderobě sestávající z vybledlých levišek, bílého trička a žabek značky Target.

Kendalliny fotografie měl rozložené na stolku na terase. Mezi doušky kávy se jimi probíral a snažil se vybrat tři nejlepší. Od chvíle, kdy v devatenácti začal pracovat pro skupinu Maroon 5, zjistil, že nemá smysl dávat klientovi na výběr z víc než tří fotografií, zvláště pokud se jedná o obal alba. Velké soubory snímků působily muzikantům hrozná potíže. Vyvolávaly v nich nerozhodnost, váhavost, popudlivost a paniku. Lex byl pevně přesvědčený, že nejlepší jsou fotografie na papíru rozložené na stole: *jedna, druhá, třetí*. Kendall představovala samozřejmě trochu jiný případ. I přes nevyváženost jejich vztahu byli s Kendall opravdovými přáteli.

Přáteli. Lex tohle slovo nenáviděl. Pravdou – tragickou, žalostnou a nepopiratelnou – bylo, že Lex Abrahams byl do Kendall Bryceové zamilovaný. Samozřejmě jí svou lásku nevyjevil a nikdy to neudělá. Mělo by to asi takový dopad, jako když člověk křičí před televizí ve chvíli, kdy jeho tým prohrává, nebo kdyby zavolal Graydonu Carterovi a navrhl mu, aby se vykašlal na Leibovitzovou a najal si jeho, aby mu do příštího vydání *Vanity Fair* nafotil Obamovy. Přát si, to je jedna věc. Vykřičet své beznadějně sny do světa je něco úplně jiného. Kendall je mimo jeho možnosti stejně jako národní fotbalová liga pro průměrného středoškolského fotbalistu. Nikdy nebudou víc než přáteli. Měl by za to být vděčný.

Ale i jako kamarád Lex toužil po tom, aby ho Kendall uznávala. Část jeho duše se upínala na to, že pokud ho dokáže ocenit jako umělce, skutečný talent, jednoho dne třeba nahlédne za jeho průměrný vzhled a uvidí tam někoho, kdo by stál za lásku a o jehož lásku by stála ona.

Tři fotografie, které nakonec vybral, představovaly skutečná umělecká díla, ačkoli Lex si nebyl úplně jistý, že je to jeho zásluha. Koneckonců, Kendall Bryceová vypadá vždycky dokonale. Na prvních dvou byla vyfocená celá. Fotili to v poušti za soumraku, stála vedle osamělého stromu a tělem a pažemi se snažila vytvořit zrcadlový obraz kmene a větví. Její

obličej byl vidět z profilu, ale klíčová byla pro snímek její holá záda a kas-kády černých vlasů splývajících přes ramena. Třetí fotografií byl portrét. Pořídil ho na klasický černobílý film, zachycoval Kendall tak, jak ji veřejnost neznala. Oči měla doširoka otevřené, tvář bez make-upu. Vypadala velice mladá, zranitelná a citově odhalená. Takhle fotka se Lexovi líbila nejvíc, ale pochyboval, že právě tu by si Kendall vybrala a že by ji k tomu nutila agentura. Lidé mají málokdy rádi portréty, které odhalují pravdu o nich samotných.

Lex se vrátil dovnitř. Vložil tři snímky do nové obálky, zbytek pečlivě zařadil a na chvíli se posadil k práci. Bude trvat ještě minimálně čtyři hodiny, než se Kendall probere a bude schopná přijímat návštěvy, takže může zatím ještě něco udělat.

Když znovu vzhlédl, bylo poledne. Jak se to sakra stalo? Rychle si vyčistil zuby a použil vodu po holení (Kendall se jednou zmínila, že vůně CK One jí připadá sexy, a Lex ji od té doby používal, ačkoli to žádný viditelný efekt nemělo), pak skočil do nissanu, který měl na leasing, a vyrazil směrem k Brentwoodu.

Provoz byl tentokrát docela mírný. O deset minut později zabočil za roh do Brentwood Park. Dům Jacka Messengera byl v soukromé ulici, ale bezpečnostní služba u brány Lexe dobře znala a mávnutím naznačila, aby pokračoval. Kdykoli sem přijel, vždycky si uvědomil, jak velký rozdíl existuje v ohodnocení hudebních manažerů a fotografů. Stejně jako Jack patřil i Lex mezi nejlepší ve svém oboru, byl jedním z nejuznávanějších fotografů v hudebním průmyslu. Kromě známých fotografií na obaly alb točil i reklamy na Pepsi a skvělé záznamy koncertů tak rozdílných kapel, jako jsou Aerosmith a The Dixie Chicks. Jenomže z nějakého důvodu se peníze k Lexovi Abrahamsovi nehrnuly ani zdaleka takovým proudem jako k Jacku Messengerovi a Ivanu Charlesovi. A samozřejmě i ke Kendall Bryceové, ačkoli o tom, že umělcům se daří dobře, nikdo nepochyboval. To oni zosobňovali talent, to, o co jde především.

Pro mě je nejdůležitější Kendall, pomyslel si Lex otupěle, když zaparkoval před Jackovým domem. Sídlo bylo skvělou uměleckou i řemeslnou prací, bylo z poloviny postavené ze dřeva a pokryté popínavými růžemi a vistárií. Připomínalo anglické panské sídlo. Dům pro hosty, ukrytý za ploty z umělecky tvarovaných keřů, byla vlastně přestavěná stodola a od domu ho odděloval rozlehlý trávník. Byl otočený přímo k bazénu, jehož

azurově modrá voda nádherně zářila v poledním slunci, když kolem něho Lex procházel.

„Ťuky ťuky,“ prohodil vesele a otevřel nezamčené dveře. „Kendall? Přinesl jsem ti nějaké fotky. Určitě se ti budou –“

Najednou nebyl schopen slova. Z ložnice se ospale vypotácel Kevin Dacre, odvykací kouč, kterého Jack najal za obrovské peníze, aby dohlédl na Kendall, zatímco on bude v Anglii. Kolem pasu měl obtočený ručník, v ruce svíral dvě prázdné sklenky od vína. Za ním se v krátkém kimonu potácela s očividnou kocovinou Kendall, náruč plnou prázdných lahví. „Ach, ahoj, Lexi,“ zasténala, hlas měla po proflámované noci zastřený.

„Lex, Kevin, Kevin, Lex. Kevin právě odchází.“

Odvykací kouč měl alespoň tolik slušnosti, aby zrudl a propízlil se kolem Lexe s prosebným výrazem, kterým jako by se snažil říct: *Nedokázal jsem odolat. Neříkejte to nikomu!* Lex měl pocit, jako by dostal ránu do žaludku. Občas to vypadalo, že se Kendall rozhodla vyspat se všemi muži v Los Angeles kromě něho. Rockové hvězdy a herci byli jedna věc, ale tenhle ubožák není ani pohledný. Teprve když slyšel pneumatiky Kevinova auta mizet v dálce, vzpamatoval se Lex natolik, aby dokázal promluvit.

„Jack bude mít hrozný vztek. Nežertoval, když ti hrozil, že přijdeš o peníze. Když ho budeš pořád provokovat, udělá to.“

„Čert vem Jacka,“ prohodila Kendall a zapálila si červené marlboro. „Manažerů je dvanáct do tuctu.“

„Kdyby sis to vážně myslela, nebydlela bys v jeho domku pro hosty,“ namítl Lex, vytáhl jí cigaretu z ruky a udusil ji v jedné ze sklenic. „Kouření ti ničí hlas. Nechovej se jako idiot.“

Kendall se sice tvářila naštvaně, ale neprotestovala. Lex Abrahams byl její nejlepší kamarád. Jeden z mála lidí, kterým dovolila, aby ji peskovali. Kromě toho nechtěla dneska Lexe naštvat, aby nevyslepičil všechno Jackovi. Sice se tvářila přezíravě, ale teď dopoledne se cítila provinile a byla nervózní. Co kdyby Jack přijel dřív? Bude lepší, když nahradí ty láhve, které sebrala. A koupí si nějakou ústní vodu a osvěžovač vzduchu.

„Jdi se vysprchovat,“ vybídl ji Lex a přál si, aby z jejího těla nevnímal tak ostře sex. „A otevři okna. Uklidím ten svinčik.“

Kendall ho objala, a jak zvedla ruce, okraj hedvábného župánku se vyhrnul natolik, že odhalil dvě nádherné hýždě. „Jsi anděl, Lexi. Miluju tě.“

Lex se musel ze všech sil ovládat, aby se nerozbrečel.

O hodinu později předal Lex auto obsluze parkoviště a spolu s Kendall vešli do restaurace Joan's. Bylo to známé místo, kam se chodilo na pozdní snídani. Lex by si ho na oběd nikdy nevybral, ale Kendall na tom trvala. A když Kendall na něčem trvala, tak to i dostala.

„Dám si velký šálek kávy, skořicový francouzský toast a slaninu. Také borůvkový muffin a zeleninovou omeletu.“

V černých džínsech Ksubi, černém tričku L'Agence a tmavých brýlích Oliver Peoples vypadala Kendall ještě hubenější než obvykle. Nebylo snadné si představit, jak může takové množství jídla zmizet v někom tak drobounkém.

„A já si dám omeletu z bílků,“ přidal se Lex. „Děkujeme.“

„Žiješ zdravě,“ zamručela Kendall. „Předvádíš se, abych se cítila provinile.“

„Ty už se provinile cítíš.“

Kendall zasténala. Nemýlil se. Měla nezdravou nazelenalou barvu, potily se jí dlaně a žaludek se jí houpal jako na vodě.

„Musíš přestat pít,“ začal Lex vážně. „Nedokážeš to sama zvládnout.“

„Já vím. Já vím. Něco s tím udělám. Chci říct, že stejně musím. Včera večer to byla jen taková jednorázovka. Nezmíníš se o tom Jackovi, že ne?“

Lex vypadal dotčeně. „Proč myslíš, že jsem ti uklidil celý dům? Aby tě mohl přistihnout?“

„Děkuju.“ Kendall natáhla přes stůl ruku a stiskla mu dlaň. Přes okno to nějaký paparazzi vyfotil.

„Jdi do háje,“ poznamenal Lex. Bylo mu jasné, že sem neměli chodit.

„Pane bože, to je ale legrace!“ smála se Kendall. „Teď budou v *US Weekly* vymýšlet příběh o tom, že spolu chodíme. To se vážně povedlo.“

Přinesli jídlo a Kendall se na ně vrhla, házela do sebe velká sousta zeleninové omelety a francouzského toastu, jako by celé týdny nejedla. Lex ji pozoroval a nimral se ve své omeletě.

„Tak co,“ prohodil Lex tiše a snažil se změnit téma. „Už jsi připravená na Londýn?“

„Naprosto,“ zamumlala Kendall s plnou pusou borůvkového muffinu. „Nemůžu se dočkat těch koncertů, taky se nemůžu dočkat, až se seznámím s Ivanem Charlesem. Všichni tvrdí, že je daleko zábavnější než Jack. Ne že by to bylo nějak těžké, i čištění kanálků u zubaře je zábavnější než Jack.“

Lex byl zvyklý poslouchat Kendall, jak si stěžuje na člověka, který z ní

udělal megastar. Ale během těch let jí také poskytoval rameno, aby se měla kde vyplakat kvůli své neopětované lásce k Jackovi. Lex věděl, že Kendall takhle vyvádí, aby mu dala najevo obdiv. Soucítit s ní. Neopětovaná láska je příšerná.

„Nejsem si jistý, jestli bude v tvém programu moc času na zábavu,“ namítl Lex. „Když nevystupuješ, tak zkoušíš.“

Kendall pokrčila rameny. „Nějaký čas si najdu. Chci vidět Buckinghamský palác a londýnský Tower. A taky by mi nevadilo vyspat se s Brettem Bayleym.“

„Brett je ženatý,“ namítl Lex.

„To vyprávěj jemu,“ ušklíbala se Kendall. „Myslíš, že by Jacka hodně naštvalo, kdybychom se dali s Brettem dohromady? Oba nás zastupuje agentura Jester; oba jsme Američané v Londýně. Naše cesty by se měly protnout.“

„Přestaň provokovat,“ odsekl Lex. Zalovil v brašně a vytáhl fotografie, které jí přivezl. „Podívej se na tohle. Jednu by sis měla vybrat na obal alba.“

„Ó.“ Kendall se nadšeně naklonila. „Už je Jack viděl?“

„Ještě ne.“ *Jack, Jack, pořád Jack. Kdyby tušila, jak je průhledná.*

„No, tohle použít nemůžeme.“ Kendall mu podala zpátky portrét. „Tady si vůbec nejsem podobná.“

„Ne, přesně takhle vypadáš,“ namítl Lex. „Foťák nikdy nelže, na to nezapomínej.“

„Říká člověk, který před chvílí kvůli paparazziům přišel o smysl pro humor,“ odsekla. „Vypadám tu jako dvanáctileté dítě s tuberkulózou. To prostě nejde.“

„Vypadáš tu nádherně.“

„Kecy. No, tahle se mi líbí.“ Sáhla po jedné z fotografií s trnitým stromem. „Vlastně obě. Jsou sexy a zároveň noblesní. Jako umění.“

„Jako umění?“ vydechl Lex vyděšeně. „To je umění.“

„Dobře víš, jak to myslím,“ řekla Kendall. „Jsou umělecké, ale zároveň komerčně využitelné. Nahrávací společnosti se budou moc líbit.“

„Líbí se tobě?“ Lex měl na sebe vztek kvůli napjatému tónu plnému naděje, který slyšel ve svém hlase. U ostatních klientů o své práci nepochyboval. U Kendall ho ale neopouštěl pocit, jako by usiloval o její uznání. Hrozné.

„Ano.“ Kendall se rozzářila a naklonila se přes stůl, aby ho políbila.

„Moc se mi líbí a tebe mám taky moc ráda. Kde bych bez tebe byla, můj krásný Lexi?“

Lexovi se při doteku jejích rtů tak rozbušilo srdce, že měl obavu, aby mu nevyskočilo z hrudi a neposkakovalo po stole. Zavřel oči, vychutnával si pocit štěstí, ale vzápětí uslyšel cvakání fotoaparátu. Tentokrát to byla Kendall, kdo se otočil a hrozil pěstí k oknu kavárny.

„Je to můj kamarád, ty hajzle, chápeš? Klidně mě můžeš citovat. Odezírej mi ze rtů: Jsme jenom kamarádi, zatraceně.“

Štěstí Lexe opustilo jako hnis vytékající z rozříznutého vředu.

Jednou mi to vytesají na náhrobek. Jenom kamarád.

Jack Messenger otevřel dveře a úlevně si vydechl. Bylo příjemné být zase doma.

Neměl moc rád cestování ani v těch nejlepších časech, tahle cesta do Anglie byla opravdu stresující. Celých dvanáct hodin letu se nedokázal soustředit, nedokázal ani zaplašit z mysli obrázek Ivana, jak souloží s mladíčkou houslistkou. Dělal se mu z toho zle. Chudinka Catriona. Krizi středního věku není příjemné ani sledovat, ale Cat v tom musí žít. Nebo se spíš rozhodla, že to bude tolerovat. Právě to dělalo Jackovi největší starost. Skutečnost, že i po všech těch zradách, uklouznutích, kecech a lžích Catriona Charlesová svého muže stále miluje. Pořád v tom člověku vidí Ivana, do něhož se zamilovala kdysi v Oxfordu. Zatímco pro Jacka byl ten člověk, jeho přítel, dávno ztracený.

Upustil kufr na podlahu a vešel do pracovny. Jako obvykle byla jako ze škatulky, oáza klidu a pořádku v jinak frenetickém chaosu profesionálního života Jacka Messengera. Dělávali si s Ivanem legraci, že povolání hudebního manažera je nejlepší průprava na kariéru psychoterapeuta, jakou si člověk dokáže představit. Jako manažeři byli napůl učitelé, napůl kamarádi, také trochu šéfové a koučové nejtalentovanějších a nejrozmazlenějších lidí na téhle planetě. Práce v agentuře byla velice únavná, ale i radostná a každopádně nebyla nikdy nudná. Jack ji miloval. Ale také se večer moc rád uchýlil do klidu za stěny své nedobytné pevnosti.

Dům navrhla a zařídila Sonya, stále byla všude v domě přítomná. Jack soustředil fotografie své manželky do ložnice. Zjistil, že pokud jsou všude po domě, některým lidem to není příjemné, jiní se s ním snaží hovořit o jeho ztrátě, ale toho Jack pořád ještě nebyl schopen. Ale

nebylo možné tu sáhnout po polštáři nebo rozsvítit lampu, aniž by mu to připomnělo Sonyin jemný ženský vkus, její lásku k barvám a různým tkaninám, její *vřelost*. Právě to mu chybělo nejvíc. Svět jako by byl bez ní chladnější.

Zalistroval kalendářem (pokud to bylo jen trochu možné, Jack dával stále přednost tužce a papíru) a zasténal. Úplně zapomněl, že má domluvenou večeři s Elizabeth. Elizabeth Greyová byla jeho současnou společnicí. Vlastně to byla jeho přítelkyně, ale tohle slovo Jack sám nikdy nepoužíval. Pracovala v užším vedení společnosti Paramount – byla chytrá, zábavná, nezávislá a milá, zároveň i krásná takovým vznešeným nenápadným způsobem, který se Jackovi líbil. Měla dlouhé vlasy, moc se nelíčila, byla štíhlá, ale ne vyhublá. Všechno na ní bylo v pořádku, Jacka nenapadalo nic, na co by si mohl stěžovat. Snad jen na to, že to nebyla Sonya.

Vytočil její číslo a dostal se rovnou do hlasové schránky. „Ahoj, Liz. Poslyš, zlato, moc se omlouvám, ale ten dnešek musím zrušit. Jsem po cestě úplně vyřízený. Zavolám ti zítra, ano? Dobře, tak díky. Ještě jednou se omlouvám. Dobrou noc.“

Štvalo ho, jak divně to zní. Nemohl se zbavit pocitu, že když člověk ve čtyřiceti s někým chodí, je prostě divný. Vypnul telefon, aby mu Elizabeth nemohla zavolat zpátky, a odešel do kuchyně, aby si dal něco k jídlu. Upoutalo ho, že dveře skříně s vínem jsou otevřené. Žádné láhve ale nescházely. Všechno ostatní bylo v pořádku. Ale Conception, Jackova hospodyně, právě tuhle skříňku vždycky zamykala.

Kendall.

Kendall ležela stočená na pohovce a sledovala s Lexem Abrahamsem seriál *Jeden a půl chlapa*, když do pokoje vrazil rozzuřený Jack.

„Brala sis ze skříně nějaké víno, když jsem tu nebyl?“

Kendall ani nevzhlédla od obrazovky. „Ahoj, Kendall, ahoj Lexi. Jak se máte? Moc rád vás zase vidím,“ prohodila ironicky.

„Odpověz mi na otázku.“

„Samozřejmě že ne! Ježíši, no a co, jsem teď zloděj?“

„Nejsi zloděj, všechno jsi vrátila na místo,“ začal Jack. „Ale zapomnělas potom skříň s vínem zamknout. Kde je Kevin?“

„Nebylo mu moc dobře,“ vysvětlovala Kendall, „tak jsem ho poslala domů a zavolala Lexovi, aby přijel a zachránil mě před mým nejtemněj-

ším nutkáním. Zatím to jde skvěle.“ Zvedla sklenku koly bez cukru. „Jak bylo v Anglii?“

„Nesnaž se to zamluvit,“ utrl se na ni Jack. „Kolik jsi toho vypila?“

„To nebyla Kendall,“ ozval se z pohovky Lex. „To jsem byl já. Omlouvám se. Já, no, v pátek přišlo pár kamarádů a potřeboval jsem nějaké slušné pití, tak jsem si půjčil pár lahví. Dneska jsem ve vinotéce koupil nové. Asi jsem zapomněl tu skříňku zamknout.“

Jack si povzdechl. Měl Lexe moc rád a obdivoval jeho práci. Jenomže když se jednalo o Kendall, nemohl mu věřit. „Něco ti poradím, chlapče, nikdy se nepouštěj do herectví. Nejde ti to.“

„Ne, vážně...,“ protestoval Lex.

„Běž domů,“ vybídl ho Jack. „Než vás vyhodím oba.“

Lex odešel. Kendall se dál dívala zatvrzele na televizi, dokud Jack nesáhl po dálkovém ovladači a nevypnul ji.

„Hej! Já se na to dívala!“

„Ne, nedívala. Řekni mi jediný důvod, proč bych tě neměl vyhodit z agentury i z mého domku pro hosty.“

„Řeknu ti hned tři,“ oznámila Kendall. „Vydělávám ti tuny peněz. Jsem nejlepší zpěvačka, jakou agentura má. A to tvoje pitomý víno jsem nesebrala.“

„Lžeš.“

Kendall se snažila nedat najevo, jak moc se jí to dotklo. Dokonce i po dlouhém letu ve zmačkané košili a plátěných kalhotách vypadal Jack tak skvěle, že to pro ni bylo mučivé. Jako by nestačilo, že o ni nestojí. Že by se na ni měl zlobit, bylo víc, než dokázala snést. Nijak ji neuklidňovala ani skutečnost, že si to vlastně způsobila sama.

„Tak dobře, byla jsem na tebe našťvaná, žes mě nevzal na ten Ivanův večírek. Měla jsem tam být.“

„Vždyť Ivana vůbec neznáš,“ namítl Jack.

„No a co? Byla jsem pozvaná.“

„A jela bys, kdybys znovu neukázala, že na tebe není spolehnutí. Ty *ne-můžeš pít*, Kendall, je ti to jasné? Někteří lidé to s alkoholem umí, jiní ne.“

Hovořil podrážděně, protože byl našťvaný. A ačkoli si to možná neuvědomovala, Jack ji měl velice rád. Zažil už mnoho lidí, kteří si na něčem vytvořili závislost. Nedokáží se chovat zdrženlivě. Kendall nedokáže zůstat u jedné skleničky. Buď dostane všechno, nebo nic.

„Chci k tobě být upřímný,“ pokračoval. „Mám teď vážné pochyby o tom, jestli je moudré pustit tě příští týden do Londýna.“

„Jo, no, tak se s nima rychle vypořáděj,“ odsekla. „Jsem profesionálka, mám závazky a dodržím je. A nedovolím, aby mí fanoušci a nahrávací společnost zůstali zklamaní jen proto, že ty máš přehnaný ochranný komplex. Vždyť je mi třidvacet, Jacku!“

„Tak se tak chovej. Přestaň vyvádět jako rozmazlený puberták. A nenech chudáka Lexe, aby kvůli tobě lhal. Jemu to, na rozdíl od tebe, má milá, vůbec nejde. Jdu spát, zbytek probereme ráno.“

Když Jack odešel, Kendall šla také spát. Hodiny ale nedokázala usnout a jen zírala do stropu.

Je to všechno úplně špatně. Ležím tady v posteli sama. On je padesát metrů ode mě, je v posteli taky sám. Proč nedržíme jeden druhého v náručí?

Jednou na to dojde. Jednoho dne se Kendall Bryceová stane Kendall Messengerovou a Jackův smutek a její touha a nejistota se stanou minulostí. *Určitě to tak jednou bude, musí se to stát. To je osud.*

Kdo ví, možná tahle cesta do Londýna bude novým začátkem jejich vztahu. Když bude Kendall pryč, třeba si Jack uvědomí, jak moc ji má rád. V životě se dějí zvláštní věci.

TŘETÍ KAPITOLA

Ivan Charles držel Joyce Wuovou pevně za boky a ona se prohýbala a sténala rozkoší. *Aby taky ne*, pomyslel si Ivan, který trávil už asi patnáct minut s hlavou mezi milenčinýma nohama a snažil se ji přivést k orgasmu. Obecně neměl pro orální sex moc velkou slabost – tedy pokud ho měl sám poskytovat; něco jiného bylo, pokud ho někdo poskytoval jemu. U Joyce ale udělal výjimku. Částečně proto, že sama žadonila. Ivan *měl* rád, když ho někdo prosil. Částečně také proto, že kvůli jejímu hladkému asijskému přirození měl pocit, jako by byl s pornohvězdou, ne s houslovou virtuóskou z přísné čínské rodiny, i když i to ho svým způsobem vzrušovalo.

Jenže patnáct minut bylo dost na to, aby člověka chytala křeč do čelisti. Měl pocit, jako by sám už vyvrcholil hrozně dávno, a posledních pět minut trávil v úvahách o své zítřejší schůzce v televizi ITV, přemýšlel, jestli bude vypadat fotogeničtěji v modré nebo zelené košili Paul Smith.

„Už budu!“ vydechla Joyce, celkem zbytečně. Tuto informaci už výmluvně naznačovala, když mu stehny tiskla hlavu. Konečně se zklidnila, jako unavený epileptik po záchvatu, svezla se na lenošku a ztěžka oddechovala. I Ivan bojoval s dechem a vydal se do kuchyně pro sklenici vody.

Svůj byt v Belgravii měl Ivan moc rád. *Miloval ho*. Čtyřpokojový byt na Eaton Gate byl jeho soukromým útočištěm, představoval sto padesát metrů čtverečních jeho království, kde si mohl dělat, co chtěl a s kým chtěl. Rookery byl samozřejmě domov a také ho měl moc rád. V Oxfordshire s Catrionou to byl dospělý Ivan, manžel a otec. Nedávný incident, jehož byl Jack svědkem v koupelně při oslavě jeho narozenin, byl výjimkou. Obvykle Ivan Charles striktně své dva životy odděloval. Odděloval i své dvě podoby. Tady v Londýně to byl hráč, hudební magnát. Jak vtipně poznamenala jedna ze zaměstnankyň agentury Jester po krátké, ale vášnivé aférce, tady byl Ivanem Hrozným. A byt na Eaton Gate byl jeho hnízdečkem lásky.

Ve všech místnostech měl shromážděné připomínky své triumfální kariéry. Tady v kuchyni zářily na polici nad dřezem dvě ceny Grammy a jedna Brit Award. V salonu, elegantním georgiánském prostoru pro při-

jímání hostů, se stahovacími okny a původní parketovou podlahou, visela řada fotografií Ivana s hudebními velikány. Ivan s klavíristou Burtem Bacharachem, jak se objímají u klavíru, Ivan a zpěvák Alfie Boe, jak se smějí na jachtě u starožitného stolečku. Na stěně nad pohovkou, kde se vzpamatovala Joyce Wuová, visel snímek, na němž Ivan otcovsky objímal herečku a zpěvačku Charlotte Churchovou v době, kdy byla ještě hodně mladá.

V hloubi duše Ivan toužil po tom, aby mu na stěnách visely fotky úplně jiných hvězd. Takových, jaké zastupoval pro agenturu téměř exkluzivně Jack. Chtěl mít fotografii s Willem Smithem, skupinou JLS nebo Justinem Bieberem. S Katy Perry, Britney a Kendall Bryceovou. Toužil proniknout do popového světa, být mladý, moderní a významný. A nejvíc ze všeho toužil agenturu Jester vyvést z temnoty zastupování klasických hudebníků a přenést se do nové éry talentových show, YouTube a světa ovládaného médií. Bylo ironií osudu, že on, Ivan, kterého zajímala popová scéna a byl uchvácený novým světem stahování a koncertů přenášených webkamerami, tady trčel se svými klasickými umělci, zatímco Jack Messenger se svými papírovými diáři, fóbií z počítačů a uctíváním klasických rodinných hodnot reprezentoval tak současné hvězdy, jako jsou Blitz nebo Kendall Bryceová. Útěchou mu nebyla ani skutečnost, že vydělává se svými klasiky daleko víc než Jack. Fanoušci vážné hudby si stále ještě kupovali alba. Popoví fanoušci si je stahovali (tedy kradli). Kdyby se Jack tak nebránil proniknutí jejich agentury do televizního světa a za něj, Ivan si byl jistý, že i rocková a popová hudba by přinášela víc. Zítřejší Ivanova schůzka s vedením ITV bude jeho prvním konkrétním krokem do těchto rozbouřených vod, krokem, který udělal bez partnerova vědomí, natož schválení. Tohle byla jen jeho akce a hodně mu na ní záleželo.

„Miláčku, nerad to říkám, ale budu tě muset poprosit, abys šla.“ Vrátil se do salonu a podal stále ještě nahé Joyce její oblečení. „Dnes odpoledne mám strašnou spoustu práce a během dvaceti minut dorazí uklízečka. Nechceme, aby tě tu našla a řekla o tobě mé ženě, že ne?“

Chudák Ivan, pomyslela si Joyce, přetáhla si přes hlavu citronově žluté letní šaty a kalhotky a podprsenku nacpala do kabelky. Když si představím, že ho drží v hrsti taková stará větev, jako je Catriona, a se mnou se musí scházet za jejími zády jen kvůli dětem. Je to vážně skvělý otec.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasila okázale a vzala si z červeného, brokátem

potáženého křesla v rohu housle. „Neboj, miláčku, na moji diskrétnost se můžeš spolehnout.“

Ivan se díval, jak odchází, a poprvé si uvědomil, jak krátké má nohy vzhledem k trupu, jak nevábne a nemotorně vypadá zezadu její chůze. Nastal čas to se slečnou Wuovou ukončit. Rozejde se s ní v klidu a přátelsky jako obvykle, omluvu spojí s nějakým drahým šperkem a květinami, odvolá se na oddanost rodině. Ivan byl hrdý na to, že žádná z klientek agentury, s nimiž spal a které ho časem přestaly bavit, od agentury neodešla, ani se s ním nerozloučila jako s manažerem. Ženy jsou skvělá stvoření. Od muže dokážou přijmout cokoli, pokud to udělá s šarmem a několika cetkami z klenotnictví Asprey.

Když Joyce odešla, Ivan mohl zahájit den po svém. Začal tím, že hlasitě vypustil větry a tímto triumfálním zvukem jako by oznamoval nastávající mužskou svobodu. Pustil si utkání v kriketu, zesílil zvuk v nejmodernějších reproduktorech, díky nimž se nesl po celém bytě, a odešel se do koupelny u hlavní ložnice vysprchovat. Potom si položil na postel několik košil, kombinoval je s různými kravatami a uvažoval, která z variant mu nejvíc sluší. Ivan byl vždycky hrozně marnivý. Ale zítřejší schůzka v ITV vyžaduje mimořádně pečlivou přípravu. Účastnil se konkurzu na jednoho z porotců v nové talentové show, modernizované verzi X Factoru, kde se objevovala populární i klasická hudba. Šéf programu ITV Mike Grayson byl gay a bylo o něm všeobecně známo, že má slabost pro pohledné moderátory. Ivan Charles byl rozhodnutý ho okouzlit. Jakmile to místo v porotě získá, začne okouzlovat i Jacka.

Držel před zrcadlem broskvovou košili a temně modrou kravatu, když se zarazil. *Co se to dole děje?* Vypnul kriket a zaposlouchal se. Nejdřív nic neslyšel. Potom se znovu ozval cinkavě škrabavý zvuk, trochu jako... Klíč! *Proboha, Catriona!*

Ivan freneticky pobíhal po bytě a ukrýval důkazy o nedávné přítomnosti Joyce. Catriona do Londýna nikdy nejezdila, a rozhodně ne neohlášeně. Ale byla jediným člověkem, který měl od bytu na Eaton Gate klíč pro případ nějaké nenadálé události. A z tohohle se mimořádná událost rychle stávala. Bylo už pozdě zbavit se vůně sexu, která se stále ještě vznášela ve vzduchu, ale Ivanovi se podařilo sebrat a vyhodit obal od kondomu a zamknout v ložnici do sejfu Joycin Rampant Rabbit vibrátor dřív, než se dveře otevřely.

„Miláčku?“ zavolal malinko zastřeným hlasem. „Jsi to ty? To je ale milé překvapení.“

Slyšel bouchnout dveře a zadunět kufr, který dopadl na podlahu. Snad se tu nechystá zůstat?

Jenomže to nebyla Catriona.

Kendall Bryceovou pohled na zarudlého Ivana Charlese v boxerkách pobavil. *Ale, ale, ale*, pomyslela si, *copak jsme tady prováděli?* Neomylně zavětrila pronikavou vůni, v tomhle byla Kendall mistr. Jakmile ji Ivan uviděl, zrudl ještě víc.

„Jak jste se dostala dovnitř?“ koktal. „Myslel jsem, že jste moje žena.“

„Ne,“ usmála se Kendall vědoucně. „Řekla bych, že naštěstí pro vás. Kendall Bryceová.“ Natáhla k němu štíhlou ruku s několika diamanty. „Řekla bych, že vy budete Ivan Charles.“

„Já... myslel jsem, že bydlíte v hotelu Dorchester,“ vykoktal Ivan a spěšně si natahoval džínsy.

„Mělo to tak být,“ začala vysvětlovat, „dokud Jack neusoudil, že je to zbytečné. Řekl mi, že agentura tu má byt, a dal mi klíče. Napadlo mě, že chce, abyste na mě dohlédl. Ale možná to bylo míněno úplně naopak.“

Ivan si ji konečně důkladně prohlédl. Byla menší, než jak působila na fotografiích. Nemohla mít moc přes metr padesát, byla drobounká. V těsných minišatech, které nechávaly jen málo prostoru fantazii, se zdálo, že má pás jako panenka a že by ho Ivan dokázal obejmout dlaněmi. Tmavé vlasy měla stažené do rozčuchaného uzlu, nádherná tvář působila nezvykle unaveně, pod zelenýma očima měla rozmazané fialové oční stíny, které vypadaly jako modřiny.

„Pokud vám tu překážím, klidně odejdu do Dorchesteru,“ prohodila bezstarostně, a aniž by požádala o svolení, zapálila si. „Ale budete muset oznámit žaláříku Jackovi, že to byl váš nápad.“

„Ne, ne,“ namítl Ivan. Už se vzpomatoval, dokázal si vzpomenout jen na několik málo věcí, které by byly příjemnější než mít pod střechem to Jackovo děvče. „Nečekal jsem vás, to je všechno. Jack se o ničem nezmínil. Ukážu vám pokoj pro hosty a můžete se zabydlet.“

„No,“ začala Kendall a vypouštěla kroužky dýmu, „vlastně bych teď ráda něco snědla. Tu hrůzu, kterou podávají v letadle, by nežral ani pes. Co kdybyste mě vzal někam na oběd?“

Ivan vzal Kendall do Wolseley. Vedl ji k jejich prestižnímu rohovému stolu a na ni opravdu udělalo dojem, když viděla, jak tu nad salátem sedí Kate Winsletová a kousek od ní popíjí u baru princ Harry Bloody Mary se svým posledním objevem.

„Hezké místo,“ prohodila nenuceně. I přesto, že v Americe už byla známá, přítomnost hvězd na ni vždycky udělala dojem, zvláště pokud se jednalo o lidi proslulé po celém světě.

„Určitě už jste tu byla,“ prohodil Ivan a oběma objednal šampaňské a ústřice.

„Ne,“ zavrtěla Kendall hlavou. „Tohle je moje první cesta do Londýna, vlastně i do Evropy. Loni jsem byla na turné po Japonsku a Dálném východě, ale jinak jsem v cizině vlastně nikdy nebyla.“

„Ježiši, vy jste evropanna,“ prohodil Ivan. Bylo zřejmé, že s ní flirtuje. *Je přitažlivý*, pomyslela si Kendall. *Není sice tak krásný jako Jack, ale má v sobě takovou tu ďábelskou jiskru.* „No, s tím budeme muset něco udělat. Mám tři týdny na to, abych vám ukázal všechny krásy starého světa. Není to mnoho, ale budu se snažit.“

„To vám věřím,“ odpověděla.

„Ale vážně, rodiče s vámi nikdy necestovali, když jste byla malá? Nebyl váš otec opravdu bohatý? Jsem si jistý, že si vzpomínám, jak se Jack zmínil –“

Kendallina hezká tvářička okamžitě potemněla. „Tátu skoro neznám. Nejspíš bral do Evropy svoji novou rodinu, ale určitě ne mě.“

Ivan pochopil, že se dotkl velice citlivého místa, a změnil téma. „Takže jste přijela především kvůli koncertům. Jack mi poslal rozpis příprav a zvukových zkoušek. Mám zorganizovat nějaké setkání s médii? Napadlo mě, že byste se mohla objevit v show Grahama Northona a možná v raním vysílání rádia One.“

Kendall spolkla ústřici a zapila ji šampaňským.

„Popravdě řečeno, je mi to úplně jedno,“ sdělila mu. „S budováním mého profilu v Británii pořád otravuje Jack. Myslí si, že pokud prorazím v Londýně, otevře mi to další evropské trhy.“

„Vy si to nemyslíte?“

Kendall pokrčila rameny. „Nemám tušení. Já mám jenom talent, ne? Chtěla jsem podepsat smlouvu se Sony, ale Jack trval na tom, abych zůstala u Matadoru. Tvrdil, že malá společnost se mi bude víc věnovat. Takže jsem u téhle místní nahrávací společnosti v LA, svět o mně neví,

a Jack najednou chce, abych se vypravila do Evropy a vybuodovala si renomé z ničeho. Přeberte si to sám.“

Ivan ji se zájmem poslouchal. Zatímco si vybírala hlavní jídlo, bezostyšně si vyměňovala výmluvné pohledy s princem Harrym. Ivan zatím zvažoval všechny klady a zápory Jackovy strategie. Na jednu stranu to dávalo smysl, že chce držet novou zpěvačku u malé společnosti, u níž má zaručeno, že ji bude skutečně prosazovat. Matador má dobrou pověst a s Kendall si zatím vedou skvěle. Na druhou stranu Ivan cítil, že tohle dítě má obrovskou ctižádost. Chce přejít k Sony, protože jsou největší, a pro Kendall Bryceovou znamená největší i nejlepší. Je netrpělivá, dožaduje se posunu mezi superhvězdy tak, jako se kukaččí mládě dožaduje potravy. Jackovo postupné budování kariéry ji štve a možná mezi ně i vráží klín. Bylo mu ale jasné, že přes všechny stížnosti Kendall Jacka obdivuje. V taxíku cestou do Wolseley padlo jeho jméno snad patnáctkrát. Jack si myslí tohle, říká tamto, Jack chce přesný opak. Ivan tady zavětril příležitost. Chce se posunout k populární hudbě, jaký lepší začátek by si mohl představovat – Kendall Bryceová, ctižádostivá vycházející americká hvězda s ambicemi na Ivanově domácím trhu? Ale pokud ji chce odpoutat od Jacka, musí postupovat velice opatrně.

„Poslyšte,“ prohodil, když si Kendall objednala velkou porci humra s hranolky a Gustavo jim přinesl láhev dokonale vychlazeného drahého Chablis, „chtěl bych, abyste si v Londýně odpočinula a všechnu práci nechala na mně. Zkuste to brát jako dovolenou.“

„S několika vystoupeními před tisícovkou lidí, jo?“

„Přesně tak,“ usmál se Ivan. „Ty koncerty budou to nejlepší.“

„To doufám,“ povzdechla si Kendall a kousla se do spodního rtu. Bylo to poprvé, kdy dala najevo nejistotu. „Mám jen pár dní na zkoušení před čtvrtěčním koncertem v divadle Hammersmith Apollo.“

„Povedete si skvěle. Soustředte se na to, jak si budete užívat, až to budete mít za sebou.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Kendall zamračeně. „Neznám tady živou duši. Jack mi sice dal seznam svých přátel, kterým mohu zavolat, ale obávám se, že to budou velice nudní lidé. Přísahala bych, že jednou z nich je Matka Tereza. Možná bychom se mohly společně modlit. To bude fakt zábava!“

Ivan se rozesmál. Tahle dívka se mu líbila.

„Podívejte, v pátek po vašem koncertě musím být ve městě, mám nějakou schůzku,“ začal, „ale do čtyř to budu mít z krku. Potom jedu na víkend k nám domů na venkov. Nechcete jet se mnou?“

Kendall to nepřipadalo jako dobrý nápad. „Nevím. Děkuji za nabídku, ale nechci vás okrádat o čas s rodinou. Krom toho nejsem vyloženě venkovský typ. Jsem poměrně náročná.“

Ivan pozvedl sklenku. „To já taky, děvče. To já taky.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Ježíši. Vůbec tam nemůžu vylézt. Vážně, nejde to.“

Kendall postávala za jevištěm divadla Hammersmith Apollo a svírala Ivanovu dlaň tak pevně, že mu do prstů neproudila krev.

„Vždyť je hlediště poloprázdné. Nikdo tady netuší, kdo jsem.“

Bylo to zvláštní, ale z nějakého nepochopitelného důvodu byla Kendall z množství prázdných míst nervóznější než před plnými stadiony v Americe. Když se na člověka dívá deset tisíc lidí, je to skoro, jako by byl sám. S takovým počtem diváků a oslněný světly nelze vnímat jednotlivce, je slyšet jen křik, neproniknutelná stěna hluku. Tady, v nádherném divadle ze třicátých let, byly i úplně zezadu z jeviště vidět jednotlivé tváře. Táhle sedí žena středního věku, táhle dva pubertáci. Skuteční lidé, kteří zaplatili skutečné peníze, aby *tě* slyšeli zpívat. Bylo to hrozné.

„Všichni vědí, kdo jste,“ ujistil ji Ivan, i když o tom sám nebyl přesvědčený. „A pamatujte si, jste tu, abyste podpořila Adele. Myslíte, že *ji* ti lidé neznají?“

„To asi ne,“ připustila Kendall a nervozitou jí drkotaly zuby.

„Tak vidíte. Divadlo je vyprodané, venku stojí dlouhá fronta. Je teprve za deset minut osm. Věřte mi, že až vyjdete na jeviště, žádné prázdné místo v hledišti nebude.“

Má pravdu, říkala si Kendall pro sebe. *Uklidni se*. Rázovala sem a tam v přiléhavé kombinéze a vysokých stříbrných kozačkách, měla to být pocta skvělému Ziggymu Stardustovi, který právě tady zpíval v roce 1973 na svém posledním koncertě. Věděla, že sem zapadne. Adele je možná megahvězda s nejlepším hlasem od Arethy Franklinové, ale koho zajímá nějaká Kendall Bryceová? Kdyby tu byl Jack, okamžitě by jí ten kostým zakázal. „Neprodávej se lacino,“ říkával s oblibou. „Nemusíš se oblékat jako děvka, nebo jako chudinka Britney, aby si lidi tvoje desky kupovali.“ Jenomže Jack tu díkybohu není. Je pravda, že v Británii je známá daleko méně než doma, ale účelem dnešního koncertu je to změnit. A ona se na to přece neoblékne usedle jako Karen Carpenterová.

Najednou světla pohasla a z reproduktorů se ozvalo hluboké dunění Kendallina hudebního doprovodu. To už uběhlo deset minut? Jak je to

možné? Ohlédla se a hledala Ivana, ale ten byl už pryč. Na jeho místě stáli dva ustaraní zvukaři a čtyři tanečníci, s nimiž Kendall celý týden zkoušela. Všichni byli pobledlí nervozitou, ale právě to překvapivě Kendall uklidnilo.

„Úsměv, kluci,“ prohodila sebejistě. „Užijeme si to tady, ne? *Jasný?* Protože pokud si to neužijeme my, nebude se bavit ani nikdo jiný.“

Opona šla nahoru. Z publika se ozvalo několik hvízdnutí a výkřiků, zatímco Kendall a její tanečníci nastoupili ve tmě na svá místa. Kendall měla ještě čas poklepat na mikrofon a kývnout na zvukaře, že funguje, ale potom už vybuchla světla a do ohlušujícího potlesku se rozezněla hudba k jejímu největšímu současnému hitu *Shake It Lose*.

Potom už to bylo snadné. Proskákala a provlnila se dalšími třemi písničkami. S textem problémy neměla, připadalo jí to stejně přirozené jako dýchání. Kendall vnímala nadšení publika, mělo na ni stejný vliv, jako když si feťák zabodne jehlu do žíly. Ivan sledoval představení ze zákulisí a byl uchvácený. Na jevišti byla najednou úplně jiná, energie, vzrušení a *radost* z ní přímo tryskaly. Hudba nebyla nijak výjimečná, takový hiphopový komerční pop, jaký chrlí mladí umělci po celém světě. Ale při živém vystoupení to dokázala Kendall přetavit v něco naprosto výjimečného. Její hlas, tělo, andělská tvářička, ale především celkový dojem jako by kolem ní šířily jediné: Tohle je hvězda. Není divu, že se na ni Jack tak soustředil. Dělat jí manažera musí být něco jako snažit se udržet plamen v ruce.

„Dobrý večer, Londýne!“ zakřičela Kendall zastřeným hlasem po třetí písničce. Opřela se o stojan mikrofonu a napila se vody z láhve. „Musím vám říct, že být tady je vážně *nářez*.“

Diváci hlasitě křičeli a pískali, ale Ivan měl pocit, že v tuhle chvíli už by aplaudovali i tomu, kdyby z Kendallových smyslných rtů slyšeli informace o dopravě.

„Vím, že jste všichni přišli na Adele.“ Znovu se ozval potlesk. „Takže už vás nebudu dlouho zdržovat. Zazpívám vám ještě jednu písničku. Je z mého posledního alba a někteří ji možná znáte. Jmenuje se *Whipped*.“

Byla to nejprovokativnější píseň, jakou zatím zpívala. Proslula především tím, že v některých amerických státech ji díky kontroverznímu textu zakázali hrát v rádiích. Při živém vystoupení Kendall s tanečnicí ještě podtrhla její vyzývavost, v jednu chvíli tanec dívky se čtyřmi tanečníky oblečenými v kůži připomínal orgie. Ano, bylo to laciné, ale zároveň hrozně sexy. Diváci si užívali jako kočka obklopená smetanou. Dokonce

i Ivan při pohledu na ni cítil vzrušení. Když se Kendall dopotácěla do zákulisí, měla tvář zarudlou adrenalinem a vítězstvím, vlasy měla rozčuchané a záda propocená, a Ivan musel vynaložit veškerou vůli, aby na ni na místě neskočil.

„Tak co si myslíš?“ zeptala se zadýchaně, rozzářenýma zelenýma očima hledala jeho ocenění. „Bylo to dobrý, ne? Líbila jsem se jim?“

„Byli nadšení,“ ujistil ji Ivan popravdě a se smíchem ji objal. „Chudinka Adele. Tomuhle se říká zastínit hvězdu! Vsadím se, že její štáb je vzteky bez sebe.“

„Myslíš to vážně?“ ujistila se Kendall s úsměvem.

„Jsem o tom přesvědčený.“

„Jackovi by se nelíbil ten sexuální náboj,“ řekla Kendall. „Ale myslím, že to fungovalo, ne?“

„Všechno to fungovalo dokonale,“ připustil Ivan. „A pokud to Jack nevidí, je hlupák.“

Je hlupák tak jako tak, když tě tu nechává se mnou.

Ivan Charles si dnes potvrdil to, co si myslel už dřív. Kendall Bryceová nemá jen krásnou tvářičku. Na té dívce je něco výjimečného. Něco, po čem Ivan toužil.

Bože, začínal se na víkend vážně těšit.

„Nechápu to.“ Ned Williams si prohrábl zplihlé hnědé vlasy a povzddechl si. „Jak mohla dát přede mnou přednost tomu idiotovi? To je vážně nový Pavarotti! Hlavně kvůli tomu, jak je tlustý. I Badger zpívá Dona Giovanniho líp, vid', hochu?“

Ucouraný špringršpaněl zavrtěl loajálně ocáskem.

„Nějaký Armando Lucci. Je hnusnej, nudnej a starej.“

„Je mu čtyřicet, Nede.“

„No právě. Co na něm proboha Diana může vidět?“

„No...“ Catriona byla příliš ohleduplná na to, aby řekla, že Diana Graingerová, Nedova bývalá přítelkyně, na něm viděla především soukromé le-tadlo, nádherný palác v Toskánsku a diamant od Tiffanyho velký jako ořech. Zatímco Nedova představa o romantice zahrnovala den strávený v lesích trháním *skutečných* lískových oříšků. Catriona neměla Dianu nikdy moc ráda. Byla samozřejmě velice krásná, ale vždycky jí připadalo, že se rozhlíží po něčem, čemu Jack Messenger říkával NVL – něco většího

a lepšího. V Armandu Luccim, nejspěšnějším tenoru na světě, to očividně našla. „Myslím, že zatím jen nebyla připravená se usadit, chlapče. Koneckonců je jí teprve dvaadvacet.“

Ned zamračeně pokýval hlavou a vzal si další kus Catrionina domácího ovocného koláče. Zlomené srdce ho očividně nezbavilo chuti k jídlu.

Nedovi Williamsovi bylo teprve čtyřiaadvacet, patřil mezi Ivanovy klienty a jako jeden z mála žil v sousedství. Ned byl velice talentovaný tenor, ale byl teprve na začátku slibné kariéry. V Anglii byl známý jako uchazeč o výsadní postavení Alfieho Boea, jeho debutové CD dosáhlo na britském žebříčku klasické hudby úctyhodného šestého místa. Do ligy Armanda Lucciho ale ještě nepronikl. Jeho úspěchy mu zatím umožnily jen pořídit si kouzelný, ale trochu ošuntělý dům ve Winbrooku, sportovní auto MG, které bylo starší než on sám, a Badgera, nevychovaného a zanedbaného špringršpaněla, který ho všude provázel. Ned byl pohledný, ale takovým nezvyklým způsobem, mezi operními pěvci vynikal především výškou. S více než sto devadesáti centimetry se na jevišti tyčil nad ostatními a zdálo se, že si někdy není úplně jistý, co si počít s dlouhýma rukama a nohama. A tenhle problém měl nejen na jevišti. Catriona ho měla moc ráda, ale i ona by se obešla bez toho, aby mu dnes odpoledne dělala vrbu.

Měla za sebou dlouhý den. Začalo to v osm ráno, kdy Rosie oznámila, že se necítí moc dobře a o pár vteřin později se na stole ocitla její snídaně. Od té chvíle Catriona hasila jeden požár za druhým. Mezi cestami k lékaři do Burfordu a Waitrose ve Witney jí volali z Hectorovy školy, už podruhé tento měsíc, protože její syn přilepil spolužákovi vlasy k lavici a toho chudáka museli ostříhat úplně nakrátko.

„Proč to děláš?“ vyptávala se ho cestou domů. „Chceš, aby tě vyhodili i z téhle školy?“

„Je mi to fuk,“ prohodil Hector a pokrčil rameny. „Už jsi o tom řekla tátovi?“

„Zatím ne.“

Catriona nedokázala rozeznat, jestli Hector chtěl, aby o tom Ivan věděl, nebo jestli z toho měl obavy. Měla pocit, že jeho snaha upoutat pozornost směřuje především k otci. Když teď Ivan trávil tolik času v Londýně a pracovní telefonáty a schůzky ho pronásledovaly až domů, měl na děti ještě méně času. Rosie bylo už téměř třináct, ta měla na práci lepší věci než trávit čas se starým otcem. Ale jedenáctiletému Hectorovi táta chy-

běl. Ivan to věděl a cítil se provinile, ale výsledkem bylo, že on i Catriona se zdráhali chlapce potrestat a jeho chování se stále zhoršovalo. Ivan slíbil, že tenhle víkend vezme Hectora na ryby, navíc ujistil Cat, že nebude doma vytahovat BlackBerry a během dvou dnů se s nikým pracovně nesejde. Ale ve dvě odpoledne zavolal domů a bezstarostně oznámil, že s ním přijede Kendall Bryceová, Jackova problematická klientka. Poprosil Catrionu, aby připravila modrý pokoj.

„Ty mizero!“ křikla na něho a zdálo se, že ztrácí trpělivost. „Slíbils, že se budeš věnovat Hectorovi.“

„Neboj, Hectorovi to vadit nebude,“ ujistil ji Ivan. Zaskočilo ho, když hovor rázně ukončila. Potom přijel Ned s pokleslými rameny i náladou, a než se Cat vzpamatovala, bylo šest. Ještě ani nezačala připravovat večeři a v modrém pokoji nebylo povlečení ani ručníky.

„Nemohl bych zůstat na večeři?“ zeptal se Ned přes spršku drobečků z koláče. „Nedokážu si představit, že bych šel sám domů. V ledniče je pořád to Dianino příšerné veganské jídlo.“

„No, tak to vyhod,“ doporučila mu Catriona, „a na večeři samozřejmě zůstat můžeš, pokud mi pomůžeš s přípravou. Ivan veze z Londýna nějakou návštěvu, takže nás i s dětmi bude šest. Umíš nacpat kuře nádivkou?“

V pátek večer byla silnice M40 zacpaná, takže Ivan s Kendall se o víc než hodinu zpozdili. Když se po deváté objevili, Catriona a Ned už zvládli jednu láhev montepulciana a důkladně ochutnali skoro polovinu pečených brambor. Rosie – která se zázračně uzdravila, když zaslechla v kuchyni Nedův hlas – a Hector usoudili, že mají hrozný hlad, a zvládli před televizí u *Simpsonových* sníst rodinné balení bramborových kroužků. Přes krásně prostřený stůl a nádhernou vůni kuřete na rozmarýnu, která se šířila vstupní halou, vešel Ivan se svým mladičkým hostem do atmosféry přiopilého chaosu.

„Ale, tady jste,“ zahihňala se Catriona a zakopla přes chrápajícího Badgera, když je šla přivítat. „Už jsme téměř přestali doufat. Vy jste určitě Kendall. Vítejte.“

„Děkuji, že mě tu snesete,“ usmála se Kendall mile. „Omlouvám se, že vám takhle narušuji víkend.“

„To nic, jsme moc rádi, že jste přijela. Slyšela jsem, že váš koncert měl obrovský úspěch.“

Kendall se potěšeně usmála. „Děkuju. Ulevilo se mi, že to mám za sebou, ale vážně jsem si to užila. Ivan mi moc pomohl.“

Jack jí vylíčil Catrionu Charlesovou jako nějakou bohyni, nejen milou a zábavnou, ale i krásnou a pro Ivana příliš dobrou. Hovořil o ní s takovou něhou, že se Kendall nedokázala ubránit a trochu žárčila. Teď s úlevou zjistila, že Catriona je opravdu milá, ale jinak je to trochu neupravená paní středního věku zarudlá v obličeji.

Ivan ji políbil na tvář. Poté, co mu zavěsila, si nebyl jistý, jak ho doma přijmou, ale zdálo se, že už mu odpustila. Nebo se rozhodla, že tyhle věci budou řešit, až budou sami. „Máme něco k jídlu?“

Večeře byla skvělá. O tom, že je Catriona výborná kuchařka, se Jack Messenger nezmínil, ale Kendall měla pocit, že tak lahodně šťavnaté kuře a jemné sladké batáty ještě nejedla. Nebylo to ale jen jídlo, co jí dělalo radost. Dům Charlesových byl nádherný – od kamenných zdí obrostlých vistárií až po útulný interiér. Dokonce i jídelna, která bývá obvykle nejchladnější a nejformálnější místnost v domě, překypovala barvami a životem, ve vázách na stolcích byly květiny, ve světle svíček se třpytil porcelán s květinovými vzory a na stěnách místo starých olejomalb zářily Catrioniny nádherné fotografie. I Ivanovy a Catrioniny děti byly skvělé, byly zábavné a společenské, aniž by obtěžovaly, příjemný byl i další host, zpěvák Ned. Byla to přesně taková hlučná, šťastná a soudržná rodinná atmosféra, po které Kendall toužila. Váhala, jestli Ivanovo pozvání přijmout, ale teď byla ráda.

„Říkala ti Cat,“ zeptal se Ivana Ned, „že nahrávací společnost mi nabídla udělat album duetů?“

„To není špatný nápad,“ prohodil Ivan a vzal si poslední pečenou bramboru. „O kom dalším ještě uvažují?“

„Myslím, že se nejedná o jednoho člověka. Mělo by to být s dalšími tenory, možná se soprány, s instrumentálními sólisty. Něco jako vycházející hvězdy. Zmínili se o Joyce Wuové. I tu zastupuje Jester, ne? Viděl ses s ní teď někdy?“

„S Joyce? Ne, v poslední době ne.“

Catriona si nebyla jistá, jestli se jí to jen zdá, nebo jestli je Ivan skutečně nervózní.

„Není to ta houslistka, o které jsi mi říkal?“ zeptala se nevinně Kendall. „Ta, která si zapomněla v bytě partitury?“

„Přesně ta,“ odpověděl Ivan. Při pohledu na jeho ztuhlý výraz si Kendall příliš pozdě uvědomila, že šlápla vedle. Když si vybavila opar sexu, který se vznášel v bytě na Eaton Gate, a Ivanovu očividnou nervozitu, když se neohlášeně objevila, dala si dvě a dvě dohromady.

Ivan se usmál na Catrionu. „Joyce se přišla před několika týdny dohodnout o nových podmínkách smlouvy a nechala u mě partitury na nějaký koncert. Ještě jsem neměl příležitost jí je vrátit.“

„Aha.“ Catriona se také usmála a zaplašila pocit nejistoty. Věnovala se sklizení ze stolu. Naposledy ji Ivan podvedl před několika lety, to už mají za sebou, jenomže staré rány se hojí dlouho. Když bylo Catrioně osm, její rodiče se dramaticky rozváděli a ji děsila představa, že by něco mohlo ohrozit její manželství. Joyce Wuová je ale ještě skoro dítě. *To je absurdní.*

Ned zachytil Kendallin pohled a při soucítění se na ni usmál. Vypadala jako příjemné děvče, navíc byla opravdu krásná. Jak by mohla vědět, že Ivan Charles je záletný sukničkář?

„Kendall... hm, jezdíš ráda na koni?“ zeptal se Hector stydlivě. Jedenáctiletý syn Charlesových měl hrozný vztek, že otec na víkend někoho přiveze, ale jakmile Kendall uviděl, už se nedokázal soustředit ani na jídlo. Catriona nikdy předtím neviděla syna zrudnout, ale právě teď mu k tomu moc nechybělo.

„Ano,“ odpověděla Kendall vděčná, že změnili téma hovoru. „Jako dítě jsem jezdila v Malibu. Mám koně moc ráda.“

„To je bezva,“ rozzářil se Hector. „Tak to si zítra můžeme vyjet. Když budeš chtít, můžeš jet na Sparkym. Je to poník Rosie, ale na tebe bude akorát.“

„Hej, nenabízej lidem *mého* koně,“ ohradila se Rosie automaticky. Potom si uvědomila, že by to mohlo vyznít nezdvořile, a obrátila se ke Kendall. „Ale jestli chceš, můžeš si ho klidně půjčit a můžeš si půjčit i sedlo a všechno ostatní.“

„Ale zlato, měli jste jít zítra s tátou na ryby, zapomněl jsi na to?“ prohodila Catriona a servírovala misky malin se šlehačkou. „Je to tak, Ivane?“

„Jo,“ odpověděl Ivan poslušně. „Moc se na to těším.“

„To je v pořádku,“ ujistil je Hector a obdivně zíral na Kendall. „Důležitější je, aby se tu náš host cítil dobře. Táta si může vyjet s námi, jestli chce,“ dodal velkoryse. „Ale nemusíš, tati, zvládneme to s Kendall klidně sami.“

Catriona s Ivanem na sebe pohlédli a usmáli se. Nečekaná návštěva Kendall Bryceové asi nakonec nedopadne až tak špatně.